

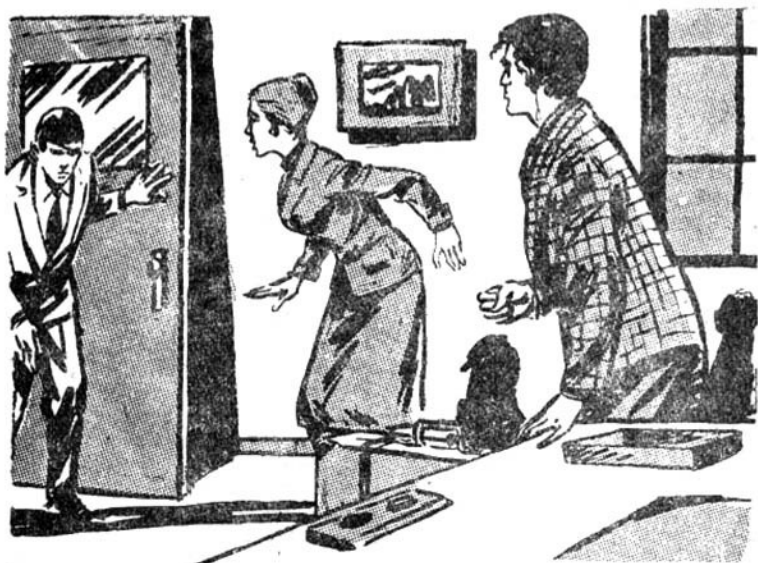
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΖΟΝ ΓΚΡΗΜ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ

ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

Ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγά. Εἶδαμε ἓναν ἄνθρωπο ὄρθιο. Μᾶς κοίταξε ἀκίνητος κι ἔπειτα παραπάτησε κι ἔπεσε.

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

Τοῦ ΔΗΜ. ΣΑΜΪ

Ἄ ξένος με τὸ μήνυμα

Ἡ ἱστορία τοῦ Κίτρινου Δράκοντα θὰ μπορούσε πολλές φορές νὰ ἔχη τελειώσει με τὸν θάνατο τόσο τὸν δικό μου, ὅσο καὶ τοῦ Τζῶν Γκρήκ. Ὡστόσο βγήκαμε καὶ οἱ δυὸ μας ζωντανοὶ ἰσπ' αὐτὴ τὴν μυστηριώδη περιπέτειά μας.

Τώρα νοιώθουμε περισσότερο αἰσιόδοξοι γιὰ τὴ ζωὴ κι ἔχουμε ἓνα συναίσθημα πῶς κάναμε κάτι πρὸς θετικὸ γιὰ ὄλο τὸν κόσμο. κάτι

εὐεργετικὸ γιὰ ὄλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Κανείς δὲν ξέρε πὺ μποροῦσε νὰ ὀδηγήσει ἢ θράσει αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ Κίτρινου Δράκοντα με τὴν τόσο τέλεια ὀργανωμένη συμμορία του καὶ τὴν κεραινοδόλο ἐπέμβασι του. Τὰ δίχτυα του ἦταν ἀπλωμένα στὶς πέντε ἠπείρους. Ὁ ὄνεμος τῆς καταστροφῆς ἔπρεπε, ὄλες τὶς διευθύνσεις καὶ πρὸς ὄλες τὶς διευθύνσεις.

Ἦταν ἀπόγευμα ὅταν ἔφτασα

στο σπίτι του Τζών Γκρήκ. Δεν είχα τί να κάνω και πήγα να τον πάρω για να περπατήσουμε στη Ν. Ύορκη, χωρίς να τον έχω ειδοποίηση για την επίσκεψή μου.

Ξαφνιάστηκα όταν τον βρήκα με μια βαλίτσα στο χέρι, έτοιμος για ταξίδι.

—Για πού το έβαλες; τον ρώτησα.

Δεν θέλησε να μου άπαντήσει. Πάνω στο γραφείο του ήταν ένα κλεισμένο γράμμα που άπλευθύνταν σ'εμένα. Ξαφνιάστηκα μόλις το είδα.

—Τί συμβαίνει, λοιπόν; τον ξαναρώτησα ανήσυχα, κι άπλωσα να πάρω το γράμμα που μου άνηκε.

Μέ εμπόδισε. Κοίταξε το ρολόγι του.

—Έχω μισή ώρα καιρό, είπε με σιγανή φωνή. Κι ύστερα άπό δυο στιγμές σιωπής:— Άκουσε, δεν ήθελα να σ' ανησυχήσω, Έλεν. Ήξερα πώς θα γκρίλιαζες και δεν σου μίλησα για το ταξίδι μου. Δεν συμβαίνει τίποτε σοβαρό. Άπλώς ο βασιλεύς του σαπουιού, ο Πρέϊλαντ, έστειλε τον γραμματέα του και με βρήκε. Μου είπε πώς πρόκειται για μιá υπόθεσι μπερδεμένη που έχει σχέση με την παγκόσμια παραγωγή Χάλυθος. Έπόμενε να πάω στο Σάν Φρατζίσκο. Έκει θα συμαντούσα τον Πρέϊλαντ.

—Μην προσπαθείς ά με γελάσης, Τζών. Κάι άλλο συμβαίνει.

Μέ κοίταξε χαμογελαστός. Προσπάθησε να ξεγλιστρήσει και να άποφύγη τις διαδοχικές ερωτήσεις μου. Στο τέλος μου άποκάλυψε τους σκοπούς του ταξιδιού του. Είχε πολλροφούς πώς ο Ικίτρινος Δράκοντας είχε το καταφύγιό του κάπου στις άκτες του Είρηνικού.

—Καί ήθελες να φύγης χωρίς έμένα; του είπε.

—Ίσως είναι επικίνδυνο. Περισσότερο επικίνδυο άπ' ό,τι φαντάζεσαι.

Ξαφνικά άπ' το διπλανό δωμάτιο άκούστηκε σιγανός θόρυβος.

—Τί να είναι αυτό; Άκουσες; ρώτησα σιγά τον Τζών Γκρήκ. Ό Τζώ τέντωσε τ' ατί ου προσεκτικά.

Σηκώθηκα και διευθύθηκα στην πόρτα για να την άνοιξω, όταν είδα πώς το χερούλι της πόρτας γύριζε κι αυτό με σταμάτησε. Ή πόρτα άνοιξε σιγά σιγά. . . Είδαμε έναν άνθρωπο όρθιο που κρατούσε άκόμα το χερούλι. Το πρόσωπό του ήταν άδύνατο και βασανισμένο. Μας κοίταξε λίγες στιγμές άκίνητος, κι έπειτα παραπάτησε κι έπεσε χάμω. Ό Γκρήκ έτρεξε κοντά του και, γονατίζοντας πλάι του, μου φώναξε:

—Κονιάκ! Γρήγορα!

Του έφερα γρήγορα ένα ποτήρι. Ό Γκρήκ κατάφερε να χύσει λίγες σταγόνες στο στόμα του λιποθυμισμένου ανθρώπου κι έπειτα τον σηκώσαμε μαζί και τον ξαπλώσαμε στο ντιβάνι. Σε λίγα λεπτά άνοιξε το μάτια του και κοίταξε γύρω ου με θολό βλέμμα.

—Τί θέλες άπό μένα; ρώτησε ο Τζών Γκρήκ.

—Κύριος Τζών Γκρήκ;

—Ναί. Έγώ ειμαι!

Ό άνθρωπος δεν φάνηκε να κατάλαβε. Γι' αυτό επανέλαβε:

—Κύριος Τζών Γκρήκ;

Ό Γκρήκ άρχισε να τον ρωτά. Ό άνθρωπος δεν καταλάβαινε. Κάπου κάπου επαναλάμβανε την ίδια φράσι. Ό Γκρήκ έγναψε να πάρω το τηλέφωνο.

—Κάλεσε τὸν δόκτορα Ρίτγου-
αίη, μού εἶπε καὶ πές του νὰ ἔλθῃ
ἀμέσως!

Εὐτυχῶς ὁ γιατρός ἦταν σπίτι
του. Δὲν ἄργησε ναρθῆ. Ἐξήτασε
τὸν ἄρρωστό μας μὲ μεγάλη προ-
σοχή καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Παράξενη περίπτωσης! εἶπε.

—Ἐγκεφαλικὸς πυρετός; ρώτη-
σα.

—Δὲν ὑπάρχει ἔγκεφαλικὸς πυ-
ρετός! φώναξε. Αὐτὸ εἶναι ἐφεύρε-
σις τῶν διηγηματογράφων. Ὁ ἄν-
θρωπος ὑπέστη ἕναν ψυχικὸ κλονι-
σμό. Ἦρθε ἐδῶ μὲ μιὰν ἔμμονη
ἰδέα: νὰ βρῆ τὸν Τζὼν Γκρήκ. Τῶ-
ρα ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ
μηχανικὰ αὐτὴ τὴν διεύθυνσι, χω-
ρὶς νὰ καταλαβαίνει τί σημαίνει.

—Βρίσκεται σὲ ἀφασία; ρώτη-
σα ξανά.

Δὲν μού ἀπάντησε. Ἐβγαλε ἀπὸ
τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί κι ἕνα μο-
λύβι καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἄγνωστο.

—Νὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃ μ' αὐ-
τά! εἶπε.

Ὁ ἄνθρωπος πήρε τὸ μολύβι, ἔ-
βαλε μπροστά του τὸ χαρτί καὶ
ἄρχισε νὰ γράφῃ πολὺ γρήγορα.
Εἶχε γεμίσει τὴ σελίδα τὴ λέξι «Κί-
τρινος».

—Εἶναι μία ἐνδιαφέρουσα περί-
πτωσης, μάς εἶπε ὁ γιατρός. Μπο-
ρεῖτε νὰ τὸν κρατήσετε ἐδῶ ὡς τὸ
ἀπόγευμα; Τώρα πρέπει νὰ φύγω
γιὰ ὁ νοσοκομεῖο. Τὸ ἀπόγευμα
θὰ ξαναπεράσω καὶ θὰ φροντίσω
νὰ τοποθετηθῇ κάποιου, οἴπου θάναί
καλά...

Ἐξήγησα στὸν γιατρὸ ὅτι ὁ
Γκρήκ θὰ ἐφέυγε καὶ ὅτι σκόπευα
νὰ τὸν συνοδεύσω.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ γιατρός.
Ἀφήστε τον ἐδῶ καὶ θὰ τὸν φρο-
ντίσω ἐγώ. Φαίνεται τόσο ἐξηνητλη-

μένος, ποῦθὰ κοιμηθῆ ὀκτῶ τούλα-
χιστον ὄρες.

Ὁ γιατρός ἐφυγε, καὶ μείναμε
μόνοι μὲ τὸν ἄγνωστο.

—Ποιὸς εἶναι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχε-
ται; εἶπε ὁ Τζὼν. Τί μὲ θέλει; Ἐνα
πλήθος ἐρωτηματικὰ χωρὶς ἀπάντη-
σι. Διαισθάνομαι: πὼς αὐτός ὁ ἄν-
θρωπος μάς φέρνει κάτι πολὺ ἐν-
διαφέρον. Ἀλλὰ ἔχομε ἀνάγκη ἀ-
πὸ χρόνο... ἀπὸ χρόνο... Ποῦ
ξέρεις! Μπορεῖ νὰ περάσουν ἑβδο-
μίδες, μήνες πρὶν νὰ κατορθώσῃ
νὰ μιλήσῃ.

—Ἄν ἔγραφα μιὰν ἱστορία,
εἶπα, γιὰ νὰ πῶ ἀπλῶς κάτι θὰ
συνεδύαζα τὴ λέξι «Κίτρινος» ποῦ
ἔγραψε ὁ ἄγνωστος μὲ τὸν Δρά-
κοντα.

Ξαφνικὰ ὁ ἄρρωστός μας συν-
ῆλθε ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του, ἀνακά-
θισε στὸ ντιθάμι καὶ πρόφερε δυ-
νατὲ καὶ καθαρά:

—Ὁ Λί Τσάν Γιέν!

Εἶχε ὕψος ἀνθρώπου ποῦ μόλις
βγήκε ἀπὸ βαθύ ὕπνο.

Ὁ Γκρήκ μού ἔγενε νὰ μὴν
τὸν διακόψω. Ὁ ἄνθρωπος ἐξακο-
λούθησε νὰ μιλά. Τόσο καθαρά καὶ
γρήγορα, σὰ νὰ διαβάζε αὐτὰ ποῦ
ἔλεγε ἀπὸ χειρόγραφο.

—Ὁ Λί Τσάν Γιέν εἶναι ὁ διευ-
θύνων νοῦς. Ἀντιπροσωπεύει τὸν
ἐγκέφαλο τῶν ὀργανώσεων. Εἶναι
ἡ κινητήριος δύναμις.

Ἡ φωνή του χαμήλωσε κι ἔπα-
σε. Ὁ Γκρήκ ἔσκυψε ὡς τὰ χεί-
λη του.

Μ' ἕνα σπασμωδικὸ κίνημα, ἔ-
πεσε πίσω κι ἔμεινε ἀκίνητος.

—Σὲ παρακαλῶ, νὰ τὸν μετεφέ-
ρουμε στὸ κρεβάτι στὸ δωμάτιό
μου, εἶπε ὁ Γκρήκ ἀπογοητευμένα.
Δὲν πρέπει νὰ χάσω οὔτε λεπτό.

Ἀφήσαμε τὸν ἄγνωστο στίς

φροντίδες τῆς σπιτονοικοκυρᾶς καὶ καταφέραμε νὰ προφτάσωμε τὸ τραῖνο τὴν στιγμή ἀκριβῶς πού ξεκινούσε. Ὁ Γκρήκ ἦταν φλύαρος μερικές στιγμές κι ἐπειτα βυθίζονταν σὲ σιωπή. Κοίταζε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο χωρὶς ν' ἀκούη αὐτὰ πού τοῦ ἔλεγα.

Τὸ τραῖνο ἔτυχε νὰ ἐλαττώσῃ ταχύτητα, ἐξαιτίας ἐνὸς σήματος.

— Ἐλεν, εἶμαι ἓνα βλάκας! Ἐνας ἡλίθιος! Ἐνα κτήνος! Τώρα μόλις βλέπω καθαρά! Σίγουρα κάποιιο ἅγιοι ἔκαναν αὐτὸ τὸ τραῖνο νὰ κόψῃ ταχύτητα. Πῆδησε ἔξω. Ἐλεν.

Σε δύο λεπτά εἶχαμε ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ καὶ πηδούσαμε ἔξω.

Μόλις ὁ Γκρήκ πάτησε στὸ χῶμα, τὸ τραῖνο αὖξῃσε τὴν ταχύτητα του καὶ σὲ λίγο χάθηκε στὴ στρόφη.

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπα, ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς αὐτὰ τὰ καμώματά σου!

— Εἶδα ἐπὶ τέλους, καθσοά! ψιθύρισε.

— Αὐτὸ, τοῦ εἶπα, δὲν με φωτίζει ἰδιόλου ἐμένα!

— Ἀς ἐλπίσουμε πὼς ἔχω ἄδικο. Ἀλλὰ φοβοῦμαι: πόρα πολὺ ὅτι δὲν ἔχω ἀπατηθῆ.

Ὁ ἄνδρωπος ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο

Τὸ τραῖνο εὐτυχῶς εἶχε κόψῃ ταχύτητα κοντὰ σ' ἓνα σταθμό. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ περπατήσωμε ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ δοῦμε ἓνα αὐτεκίνητο, πού πολὺ γρήγορα μᾶς ἔφερε πίσω στὴ Ν. Ὑόρκη. Τότε καὶ μόνο τότε ὁ Γκρήκ καταδέχτη-

κε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά μου.

— Δὲν κατάλαβες τίποτε Ἐλεν; Εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ με θυάλουν ἀπὸ τὴ μέση!

— Ναί. Μὲ φοβοῦνται. Καὶ γι' αὐτὸ βρῆκαν ἓνα ἐξυπνο κόλπο νὰ μ' ἐξαπαστεῖλουν στὸ Σὰν Φραντζίσκο. Ἐνας Κινέζος, θέλει νὰ κἀνὴ τὸν ἐξυπνο. Κἀνὴ τὴν προσευχή σου, Ἐλεν νὰ φτάσωμε ἐγκαίρως πίσω!

— Πιστεύεις ὅτι ὁ ἐπισκόπος μας κινδυνεύει;

— Εἶμαι: δέσβιος γι' αὐτό!

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ κραυγὲς ἐκπλήξεως. Στὶς βιαστικὲς ἐρωτήσεις τοῦ Γκρήκ, ἀπάντησε καθρησυχαστικά. Ὅχι, δὲν εἶχε ἔρθῃ κανένας, οὔτε τίχῃ τηλεφωνήσι.

Ἀναστενάζοντας μὲ ἀνακούφισι, μῆτακα στὸ διαμέρισμα τοῦ Γκρήκ καὶ ὁ Τζὼν ἔτρεξε κατευθεῖαν στὸ δωμάτιό του ἀπ' ὅπου δὲν ἦκε ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές.

— Ἐλεν εἶναι νεκρός!

Ἐτρεξα μέσα. Ὁ ἄγνωστος ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι ἀκριβῶς ὅπως τὸν τίχαμε ἀφήσει. Μόνον πού ἦταν πεθαμένος. Ἐτρεξα νὰ φέσω ἓναν γιαντρός, ὅχι τὸν Ρίτζγουαϊν πού δὲν ἦταν σπῆτι του, ἀλλὰ ἓναν ἄλλον πού καὶ ἐπιβεβαίωσε αὐτὸ πού εἶχαμε ἀντιληφθῆ.

— Ἀπὸ τί πέθανε, γιαντρέ μου; ρώτησε ὁ Γκρήκ.

— Χμ... Δύσκολο νὰ πῶ. Φαίνεται ὡς νὰ πάθε ἀσφυξία. Μήπως ἔχετε μηχανὴ γκαζιοῦ στὸ δωμάτιο;

— Ὅχι. Μεταχειρίζομαστε τὸ ἡλεκτρικὸ γιὰ ὅλα.

— Καὶ με τὰ παράθυρα ὁρθάειντα; Ὅθὰ πρέπει νὰ τίται νεκρός

κάπου δυό ώρες! Θα σ'ας αφήσω ένα πιστοποιητικό και θα φροντίσει. Τε για τ' άλλα!

Ο γιατρός έφυγε και ο Γκρήκ τηλεφώνησε για τ'α σχετικά με την τσφή του άγνωστου. Έπειτα τηλεφώνησε στο φίλο μας τον επιβεωρητή Πήτερσον, αν θα μπορούσε ν'αρχόταν.

Σέ λίγο παρουσιάστηκε ή σπιτο-νοικοκυρά.

—Κύριε Γκρήκ, είπτε, είναι έξω ένας άνθρωπος. Είναι λέει, από τ'ο φρενοκομείο. Νά του πώ ν'άβη;

—Ναί, κυρία Πήρσον!

Σέ λίγο έμπαινε στο δωμάτιο ένας ψηλός μεγαλόσωμος άνθρωπος με κόκκινο πρόσωπο και με στολή φύλακα.

—Καλημέρα σας κύριοι!, είπτε. Κινητώ από τ'ο πρωί έναν τρέφιμο του φρενοκομείου μας! Από τις πληροφορίες που συγκέντρωσα, φαίνεται πως ήρθε έδώ. . .

—Ήταν έδώ!, είπτε ο Γκρήκ.

—Και τ'όσκασε πάλι; Έκανε ο φύλακας.

—Έχει πεθάνει!, είπτε απλά ο Γκρήκ.

—Στ'α χάλια που ήταν όμως, σ'υτή ήταν ή καλύτερη λύση, είπτε ο φύλακας.

—Ήταν επικίνδυνος; ρώτησα.

—Όχι! Άλλά είχε μανία καταδιώξεως. Όλο με μυστικές συμμορίες και με Κινέζους είχε νά λήψω του τον έκλεισαν. Έτσι την παθαίνουν όλοι!

—Πόσο καιρό ήταν κλεισμένος στο φρενοκομείο; ρώτησε ο Γκρήκ.

—Κάπου δυό χρόνια. Δεν θυμούμε ακριβώς.

—Δεν πέρασε από τ'ο μυαλό κανενός ότι μπορεί νά ήταν και γερός;

—Τί λέτε κύριε! Αύτός; Φαίνεται πως δεν τον ξέρατε.

Όδηγήσαμε τον φύλακα στο δωμάτιο όπου άναγνώρισε άμέσως τον άνθρωπο που γύρευε.

—Αύτός είναι! Μάλιστα! Νά μην ενοχληθώ για τίποτε. Τ'ο Ίδρυμα θά φροντίση για όλα. Θα σ'ας τηλεφωνήσουν από την διεύθυνση τί νά κάμετε! Κι έφυγε. Σέ λίγο ήρθε και ο άστυνομικός επιβεωρητής Πήτερσον.

—Σέ τί μπορώ νά σ'ας φανώ χρήσιμος, Γκρήκ, ρώτησε.

—Θέλω νά μου πής αν γνωρίζης αύτον τον άνθρωπο!, είπτε.

Ο Πήτερσον τον κοίταξε καλά καλά και τ'ο βλέμμα του φωτίστηκε:

—Μά δέβαια τον ξέρω! Είναι ο Μάγιερλι. Άνηκε στην υπηρεσία αντικατασκοπείας. Πήγε στην Κίνα έδώ και πέντε χρόνια. . . και δεν ξαναγύρισε. Άπερούσαν τί είχε γίνει.

—Όλα δένονται μεταξύ τους, είπτε ο Γκρήκ εκτός από τ'ο γεγονός ότι πέθανε από φυσικό θάνατο.

Ο άέοας καθώς φυσούσε έκανε τις κουρτίνες ν' άνεμίζουν και, άφου συνώδευσα τν Πήτερσον έξω, γύρσα και έκλεισα τ'ο παράθυρο.

—Δεν μπορώ νά καταλάβω, Έλεν, γιατί άνοιξες τ'α παράθυρα όταν έφερες μέσα τον άνθρωπο!, είπτε ο Γκρήκ.

—Δεν άνοιξα κανένα παράθυρο!, απάντησα.

Ο Γκρήκ πετάχτηκε όρθιος.

—Μά ναί, Έλεν, έχεις δίκιο.

Όταν φύγαμε τ'α παράθυρα ήσαν κλειστά. Και τώρα τ'α βρίσκουμε άνοιχτά.

—Κάποιος άνέβηκε. . . , είπα.

Γκρήκ έμεινε σκεπτικός

—'Εκείνο που δεν μπορώ να κατολάδω, 'Ελεν, είναι γιατί νάναι άνοιχτά και τὰ δυο παράθυρα. Τὸ ἔνα ἀρκοῦσε!

—Καὶ τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας εἶναι ἀνοιχτό! εἶπα. 'Απὸ ἐκεῖ θ' ἀνέβηκε, ὅποιος ἀνέβηκε, γιὰτὶ αὐτὸ δὲν εἶχε «κλείσει».

Ὁ Γκρήκ ἔσκυψε συλλογισμένος καὶ μ' ἕνα φακὸ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ στόμα τοῦ πεθαμένου.

—'Ελεν, εἶπε τέλος, τοῦ εἶχαν βάλει ἔδω καὶ λίγη ὥρα φίμωτρο! Καὶ ὕστερα τὸν σκότωσαν.

—Τί λές! Νὰ βούμε τί θὰ δείξει καὶ ἡ νεκροψία!

—'Η νεκροψία δὲν θὰ δείξει ἀπολύτως τίποτε! Τοῦ ἔδωσαν ν' ἀναπνεύσει ἀτμούς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Γι' αὐτὸ ὁ θολοσκόπος, πρὶν φύγει, φρόντισε ν' ἀνοίξη ὅλα τὰ παράθυρα. Τὸ ὑδροκυανικὸ ὀξύ ἐξασπνίζεται εὐκόλα ἀλλὰ ἔχει μιὰ δυνατὴ ὄσμη ἀπὸ πικραμύγδαλα. Ὡσπου νάρθουμε, ἡ ὄσμη ἐξατμίστηκε. Ἔτσι καθὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε φύγει ἔδω καὶ πέντε χρόνια γιὰ τὴν Κίνα, θ' ἀποδίδαμε τὸ θάνατό του σὲ φυσικὰ αἷτια καὶ θὰ πῆγαινε σὰν τὸ σκυλί στ' ἀμπέλι!

Ἐτρεξε πρὸς τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε τὸ δημοτικὸ Φρενοκομεῖο. Ὑστερα ἀπὸ ἕναν σύντομο διάλογο, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε.

—Κανένας τρόφιμος δὲν ἔδραπέτευσε ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖο, 'Ελεν.

—Μὰ ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἦρθε; Ὁ φύλακας;

—Ὁ φύλακας ἦταν κάποιος τῆς συμμορίας.

—Εἶδαμε τουλάχιστον τὸ πρόσωπό του!

—Τὸ πιστεύεις φίλη μου; Ἦταν παχὺς καὶ κόκκινος μ' ἕνα μεγάλο ξανθὸ μουστάκι. Ὅλ' αὐτὰ ἦ-

ταν ψεύτικα. Δὲν εἶχε τίποτε ἀξιόπρῶστο στὰ μάτια ἢ στ' αὐτιά, καί, μὲ μιὰ τεχνητὴ ὀδοντοστοιχία, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου ἀλλάζει καταπληκτικὰ! Τὴν προσεχὴ φορά...

—Νομίζεις πὼς θὰ ἔχουμε μιὰ «προσεχὴ φορά»;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκρήκ σοδάρεψε πολὺ.

—Ναί. Εἶμαι δέβαιος γι' αὐτὸ. Ἀρχίζουμε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μιὰ μονομαχία μέχρι θανάτου. Ἐσὺ κι ἐγὼ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ὁ Κίτρινος Δράκοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κέρβισαν τὸν πρῶτο γύρο. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ στὸ μέλλον θὰ πρέπει νὰ λογαριάζουν καὶ τὸ νοικοκύρη. Ὁ Τζὼν Γκρήκ δὲν ἀστειεύεται!

Μαθαίνουμε περισσότερα γιὰ τὸν Λι Τσὰν Γὲν

Ἐ ΓΩ ὡς τόσο δὲν ἔχανα κάθε ἐλπίδα νὰ βῶ νὰ ξαναφανῆ ὁ φύλακας τοῦ Φρενοκομείου, γι' αὐτὸ δὲν τὸ κουνούσα ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Γκρήκ.

—“Αδिका περιμένεις! Μου έλεγε ό Γκρήκ.

—Γιατί ήρθε σαν φύλακας; Τι είχε να κερδίσει;

—Φαντάζομαι πώς πρώτα ήθελε να δεβαιωθεί για τον θάνατο του Μάγερλιν, και ύστερα, φαντάζομαι πώς ήθελε ν' αντίκρυσή έμένα. Είμαι ό μόνος αντίπαλος που φοβούνται.

Βρήκα τα έπχειρήματα του Τζών έγγωγιστικά, αλλά δεν είπα τίποτα.

—Δεν έχομε καμμιά απόδειξη εναντίον του δολοφόνου!, συνέχισε ό Γκρήκ. Οι άτμοι του ύδροκυανίου δεν αφήνουν κανένα ίχνος στο σώμα και καεις δεν είδε τον άνθρωπο αυτόν να μπαίνει στο σπίτι όσο λείπαμε. Και να τον συλλαμβάναμε, δεν είχαμε να κερδίσωμε τίποτα!

Φυσικά ό Γκρήκ είχε δικιο. Τόν έδλεπα να κάθεται ώρες στην πολυθρόνα του και να συλλογίζεται. Απέφευγε να μιλά μαζί μου για την ύπόθεση, πράγμα που δεν μου άρεσε, αν ήθελα να τον συνοδεύσω σε μιá επίσκεψη.

—Θέλω να συναντήσω, “Ελεν, μου είπε τον άνθρωπο που, στη Ν. Υόρκη ξέρει τα πιο πολλά για την Κίνα από τον καθένα! Ικάποιον κ. “Ιγγλς.

“Ο κ. “Ιγγλς ήταν στο σπίτι του. “Ενας σιωπηλός Κινέζος μάς ώδηγησε σ' ένα σαλόνι, όπου σε λίγο ήρθε και μάς συνάντησε ένας κοντός, χλωμός άνθρωπος με βαθουλωμένα μάτια.

—Θά είμαι εξαιρετικά εύτυχής να δώσω οποιαδήποτε χρήσιμη πληροφορία στον μεγάλο Τζών Γκρήκ, είπε.

“Ο Γκρήκ δεν άργησε να τον ρωτήσει τι ήξερε για έναν Λι Τσαν Γέν.

—Πώς έτυχε να γνωρίζετε αυτό τ' όνομα, ρώτησε ό “Ιγγλς.

—Τόν ξέρετε; είπε ό Γκρήκ.

—Τόν έχω συναντήσει μιá φορά. . . Για πολύ λίγη ώρα. . . “Εχει μιá προσωπικότητα που ύπνοτίζει. . . Την πιο ίσχυρη προσωπικότητα της έποχής μας. Είναι από πριγκιπική γενιά μαδανών και άμύθητα πλούσιος. Είναι πολλοί που πιστεύουν ότι είναι πίσω απ' όλα.

—“Από τί όλα;

— Κάθε τι που γίνεται στον κόσμο. Από τις έπανάστασις ως τους πολέμους. Και μπορεί να γίνη εξαιρετικά επικίνδυνος. . . Για όλον τον κόσμο. Πολλοί μεγάλοι της γής δεν είναι παρά πειθήνια όργανα της μεγαλοφυίας του.

— Μά τι έλπίζει ακριβώς;

— “Εχει την άρρώστεια της φιλοδοξίας, όπως ό Μέγας Ναπολέων ή ό Χίτλερ. Μην ξεχνάτε πώς ζούμε στον αιώνα του άτομου, και πώς δεν χρειαζονται πια στρατοί και κανόνια για να κακτήσει καεις άπέραντες εκτάσεις. “Εχει, τη μεγαλοφυία του, χρήματα όσο καεις στον κόσμο, και διαθέτει και διάφορα έπιστημονικά μυστικά, που μπορούν να του δώσουν άκίνδυνα για τον ίδιο, την πιο μεγάλη δύναμη.

— Και δεν βρέθηκε καεις να του αντίσταθ; ρώτησε ό Γκρήκ.

— Τέσσερις άνδρες άπειράθησαν αυτά τα τελευταία χρόνια είπε ό “Ιγγλς. Τέσσερις άνδρες τίμιοι, γεωαίοι, άποφασισμένοι. “Ο καθένας τους είχε τη δύναμη να

σταθή αντιμετώπιος στα σχέδιά του.

— Λοιπόν; ερώτηση.

— Και οι τέσσερις έχουν πεθάνει. Τόν έλα τον μαχαίρωσαν στο δρόμο. Τόν άλλον τον δηλητηρίασαν. Ο άλλος πέθανε από χολέρα, χωρίς να υπάρχει επιδημία. Όσο για τον τελευταίο, δρέθηκε κάτω από μια γέφυρα άπαθρακωμέιος, κάρβουνο. Ποτέ δεν έμοιραυ τι τού συνέβη.

— Καί, φυσικά, κανείς δεν συνέδεσε όλ' αυτά τα γεγονότα με τον μυστηρ ώθη Κινέζο.

— Άκρ ώως. Λόγω του είδους της υπηρεσίας μου ήξερα πολύ περισσότερα πράγματα για την Άσία από τους άλλους. Και είμαι από τους ελαχίστους που υποψιάζονται την βράσι του Λι Τσαν Γιέν. Μόνο που όσο και να προσπάθησα δεν κατάρ ώθησα να μάθω πιο πολλά. Μιά φορά έτυχε να συναντήσω κάποιον που δεχόταν να μιλήσει. Ήτον ένας νέος χημικός· μεγάλης άξιας. Ένας θυμασίος άθρωπος που ο Λι Τσα Γιέν είχε βοηθήσει στις σπουδές του για να τον χρησιμοποίηση άργότερα. Λοιπόν αυτός ο νέος ήρθε να με βοη σέ ελεεινή ψυχική κατάσταση. Και μου διηγήθηκε πράγματα έξωφρενικά — για φοικτέ πειράματα που τον άγάχωζε ο Λι Τσαν Γιέν να κάνει μέσα στο παλάτι του, πάνω σε καύληδες, ή λογαριάζοντας ούτε τη ζωή τους, ούτε τους πόνους τους. Ο νεαρός χημικός κόντεψε να τρελλοθή. Δραπέτευσε από το παλάτι του με θοδωρίωυ και ήρθε να ζητήσει άσυλο σπίτι μου. Βρισκόταν σε τέτοιο παροξυσμό τρόμου ώστε δεν θεώρησα φρόνιμο να

τον κουράσω πιο πολύ κάνοντάς του κι άλλες ερωτήσεις. Και αυτό ήταν το μεγάλο μου λάθος. Τόν έβαλα να κοιμηθ ή στη σοφίτα με τον σκοπό να τον ρωτήσω την άλλη μέρα...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν την ίδια εκείνη νύχτα το σπίτι μου έπιασε φωτιά από τέσσερις πλευρές. Με δυσκολία κατάρ ώθησα να γλυτώσω. Όσο για το νεαρό Κινέζο, έγινε στάχτη!

— Είναι λοιπόν τόσο τρομερός;

— Δαιμόνιος! Δεν υπάρχει άλλο επίθετο. Ίσως αυτά που σάς διηγούμαι να σάς φαίνονται μυθιστορηματικά...

— Όχι, καθόλου, έκανε ζωηρά Γκρήκ. Ένας άθρωπος δολοφονήθηκε πρό ήμερών στο σπίτι μου κι έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι αυτό είναι έργο των ίδιων ανθρώπων. Αυτός που δολοφονήθηκε, πρόφτασε να π ή το όνομα του Λι Τσαν Γιέν.

Ο Ίγγλς άνοιξε ένα συρτάρι και τράθηξε ένα γράμμα. Ο Γκρήκ διάβασε δυνατά:

«Φίλε Κύριε,

Είμαι ένδεχόμενο να μη με θυμάστε, αλλά έγω θυμάμαι την καλωσύνη που μου δείξατε στη Σαγκάη. Έλπίζω να μου δείξετε την ίδια τώρα, γιατί μόνο σε σάς μπορώ ν' άπευθυνθώ. Μου χρειάζονται χρήματα για να φύγω από την Άμερική. Κρύβομαι καλά έδω, αλλά τους ξέρω, και ξέρω πώς, όποτε θελήσουν θα με βρουν, και θα με ξεκάνουν. Μιλώ για τους συμμορίτες του Κίτρινου Δράκοντα. Είναι ζητήμα ζωής και θανάτου, όπως καταλαβαίνετε. Έχω πολλά χρήματα, αλλά δεν τολμώ να τ' άγγι-

ξω, πριν φύγω από την 'Αμερική. Στείλτε μου 500 δολάρια στην παρακάτω διεύθυνση και θα με σώσετε. 'Ορκίζομαι να σάς τα επιστρέψω γρήγορα.

Με τη μεγαλύτερη υπόληψη
'Ιωνάθαν Χουάλεϋ

Γρανίτινο Σπίτι — Χόππατον».

— Δυστυχώς, είπε ο κ. 'Ιγγλς, δεν είχα να του στείλω αυτά τα χρήματα. "Αν νομίζετε ότι αυτό το γράμμα μπορεί να σάς χρησιμεύσει...

— Και δέβαια, είπε ο Γκρήκ. Φεύγουμε άμέσως για το Χόππατον.

— Θα ήθελα πολύ να έρθω μαζί σας, είπε ο 'Ιγγλς.

— Μεγάλη μας ευχαρίστησις.. Νά έχετε μόνο υπ' όψιν σας ότι πρέπει να προφτάσουμε το τραίνο στο σταθμό σε μισή ώρα.

Τό γεγονός είναι ότι φτάσαμε τό ίδιο βράδυ στο Χόππατον κατά τις όκτώ.

Τό Χόππατον είναι ένα μικρό χωριουδάκι. Διασχίσαμε τό μοναδικό δρομάκο του χωριού και ρωτήσαμε τόν πρώτο χωριάτη που συναντήσαμε που ήταν τό Γρανίτινο Σπίτι...

— Θέλετε να δήτε τόν αστυνόμο; είπε ο άνθρωπος.

— Ποιόν αστυνόμο; ρώτησε ο Γκρήκ. Τί θέλεις να πής;

— Δεν ξέρετε σά να λέμε, τίποτα για τόν φάνο!

— Ποιόν φάνο;

— Του Χουάλεϋ!

Σε πέντε λεπτά κουβεντιάσαμε τόν αστυνομικό σταθμό με τόν αστυνόμο. Στην αρχή μάς δέχτηκε μάλλον άσχημα. "Αλλά όταν άκουσε τό μαγικό όνομα του Γκρήκ, μάλάκωσε άμέσως.

— 'Ο Χουάλεϋ δολοφονήθηκε

σήμερα τό πρωί, άρχισε να διηγήται. Μου τηλεφώνησαν και ήρθα άμέσως. Στην αρχή τό έγκλημα φαινόταν μυστηριώδες. 'Ο γέρο - καπετάνιος δρέθηκε περμένος στην τραπεζαρία, μέσα σε μία λίμνη αίματος. Τόν είχαν χτυπήσει στο κεφάλι από πίσω και ύστερα του είχαν κόψει τό λαιμό σαν κοτόπουλο! 'Η γυναίκα που τόν φροντίζει, ή Μπέτσου "Αντριους, λέει πως στη διτρινα της τραπεζαρίας ήταν κάτι κινέζικα αγαλματάκια, πολύ σπάνια και πολύτιμα. Αυτά έλειπαν. 'Ο Χουάλεϋ, έκτός από την Μπέτσου είχε κι έναν ύπαιρτή για τις χωροφυλακίες, τόν Ρόμπερτ Γκράντ. 'Ο Γκράντ είχε πάει σ' ένα γειτονικό τμήμα για να φέρη τό γάλα όπως κάθε μέρα, και ή Μπέτσου βγήκε να κουβεντιάση με μία γειτόνισσα. "Έλλειψε μέρα είκουσι λεπτά, μεταξύ δέκα και δεκάμιση, και τότε φαίνεται πως έγινε τό έγκλημα. 'Ο Γκράντ γύρισε πρώτος στο σπίτι. Μπήκε από την πόρτα της κουζίνας που ήτο άνοιχτή, γιατί στο χωρό κανείς δεν μανταλώνει τις πόρτες τήν ήμέρα, άφησε τό γάλα στο προπέζι και πήγε στο δωμάτιό του να σίξει μία ματιά στην έφημερίδα και να καπνίση. "Όταν γύρισε ή Μπέτσου και μπήκε στην τραπεζαρία βρήκε τό πτώμα κι έβαλε τις φωνές. Κάποιος, είπαι, τόν δολοφόνησε όταν αυτοί οι δύο έλειπαν. Παίξ δμως; "Όλες σχεδόν οι γυναίκες ήταν στις πόρτες του και στο Χόππατον δεν μπορεί να πλησιάση ούτε φύλλος χωρίς να τό μάθουν όλοι. "Όστόσο όμως οι μαρτυρίες συμπήπτουν. Καλένας δέν μπήκε στο Γρανίτινο Σπίτι μεταξύ δέκα και δεκάμιση. Αυτό είναι σίγουρο. Λοιπόν, τά

πράγματα δεν ήταν όπως τάλεσαν ή Μπέτου κι ο Γκράντ. Δεν άργησα να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι το έγκλημα δεν έγινε από ξένους. "Επειτα, έχομε τὰ ίχνη τών προδιών. Ματωμένα άποτυπώματα ξεκινούσαν από την τραπεζαρία όπου έγινε τὸ έγκλημα, και κατέληγαν στο δωμάτιο του Γκράντ. "Όταν ζήτησα τὰ παπούτσια του Γκράντ, διαπιστώσαμε ότι α' ίχνη ήταν δικά του. Τότε, έρευνήσαμε τις άποσκευές του και βρήκαμε τὰ κινέζικα άγαλματάκια. "Από την ταυτότητά του έμαθα ότι τὸ πραγματικό όνομα του Γκράντ ήταν Μπίγκς και ότι είχε καταδικαστή σὲ πέντε έτών φυλάκιση για' εκλοπή». Μπήκε στην υπηρεσία του Χουάλεϋ μόλις βγήκε από την φυλακή. Κι έτσι τὸ μυστηριώδες έγκλημα, άποδειχτηκε πάρα πολύ άπλό. Τι λέτε, κύριοι;

— Πράγματι, έκανε ο Γκρήκ, σκεπτικός. Τὸ έγκλημα αυτό είναι άπλό. Τόσο άπλό και καθαρό. πού σου γεννά ύποψίες.

— Κύριε άστυνόμe, μπορούμε να ρίξουμε μιὰ ματιά στὸν τόπο του έγκλήματος;

Σὲ λίγα λεπτά βρισκόμαστε στὸ σπίτι του Χουάλεϋ. Δεν ήταν δύσκολο νὰ διαπιστώση κανείς ότι ήταν τελείως άδύνατο νὰ μπη ξένος στὸ σπίτι του Χουάλεϋ από οποια, βήποτε πλευρά, χωρίς νὰ τὸν δῆ ὅλη ἡ γειτονιά. Στὸ δρόμο έπιασα από τὸ μπράτσο τὸν Γκρήκ.

— Τι γνώμη έχεις, Τζών, για' ὅλα αυτά; ρώτησα.

— Χμ.,., έκανε ο Γκρήκ, αυτά πού λέει ὁ άστυνόμος είναι άρκετά λογικά. "Αλλά δεν πρέπει νὰ ξεχνάμε ότι ὁ Χουάλεϋ φοβόταν τὸν Κίτρινο Δράκοντα και αὐτὴ ἡ ὀργά-

νωσι κάνει φοβερὰ έξυπνα τις δουλειές της. "Όστόσο κατὰ τὰ φαινόμενα τὸ έγκλημα τὸ έκανε ὁ Γκράντ. Γιατί ὅμως; Για' νὰ κλέψη τ' άγαλματάκια; "Ἡ μήπως γιατί είναι στην υπηρεσία του Κίτρινου Δράκοντα;

— Αυτό δεν μου φαίνεται και τόσο άπίθανο... εἶπα. Δεν μου φαίνεται φυσικό ένας άνθρωπος πού έμεινε πέντε χρόνια στη φυλακή, κι έχει μάθη νὰ φοβάται τὸ νόμο, νὰ διακινδυνέψη τὸ κεφάλι του για' μερικά κινέζικα άγαλματάκια.

— "Επειτα, εἶπε ὁ Γκρήκ, γιατί δεν έφυγε μετὰ την κλοπή και τὸ φόνο; Γιατί κάθησε εἰδὼ νὰ τὸν συλλάβουν τόσο εύκολα; Φοβούμαι ότι ὁ άστυνόμος δεν χρησιμοποίησε την φαϊά ούσια του έγκεφάλου του. Κάθησε και μετρησε τὰ ίχνη τών σημάτων, αλλά δεν κάθησε νὰ σκεφτῆ τὴ σχέση πού μπορούσαν νάχουν με την υπόθεσι πού μᾶς ενδιαφέρει.

"Ένα χειρινὸ μπουτί και ἡ σημασία του

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ έβγαλε ένα κλειδι από την τσέπη του και άνοιξε τὸ σπίτι του έγκλήματος.

Πριν μπούμε σκουπίσαμε όλοι προσεκτικά τὰ πόδια μας στην ψάθα.

— Κύριε Γκρήκ, έκανε ο άστυνόμος, μπορείτε νά μπήτε και νά κάνετε τίς παρατηρήσεις σας με την ήσυχία σας. Έδώ είναι τὸ παπούτσι τοῦ Γκράντ. Έμένα θά με συγχωρήσετε γιατί πρέπει νά λείψω δέκα λεπτά.

Ο άστυνόμος έφυγε και μεϊς μπήκαμε στην τραπεζαρία. Ο Ίγγλς έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για κάτι κινέζικα κομφοτεχνήματα που ήταν στην βιτρίνα, και κανένα ενδιαφέρον για τὰ καμώματα τοῦ Γκρήκ. Έγώ πάλι από την άλλη μεριά, παρακολουθούσα τίς κινήσεις τοῦ Τζών. Τὸ πάτωμα ήταν σκεπασμένο μ' ένα σκούρο πράσινο μουσαμά, όπου τὰ ίχνη τῶν δημάτων φαίνονταν καθαρά. Μιά πόρτα στην άλλη πλευρά έδραζε στην κουζίνα. Έκει πάλι, μία πόρτα άνοιγε σ' ένα μικρό διάδρομο, όπου ήταν η είσοδος τῆς ύπηρεσίας, και μία άλλη στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ο Γκράντ. Ο Γκρήκ είχε πέσει στο πάτωμα σχεδόν με τὰ τέσσερα και μονολογούσε καθώς εξέταζε τὸ κάθε τί...

Όπως πάντα, προσπάθουσα νά μὴν μοῦ ξεφύγη οὔτε λέξις ἀπ' ὅσα έλεγε...

— Έδώ βρήκαν τὸ πτώμα, σιγομουρμούριζε ο Γκρήκ. Φαίνονται καθαρά ίχνη ἀπὸ παντούφλες και ἀπὸ παπούτσια Νο 44. Νά... Ἀπὸ ἔδῳ πάνε στην κουζίνα κι έπειτα γυρίζουν πίσω. Ο δολοφόνος ήρθε κι έφυγε ἀπὸ την κουζίνα. Έλεν, δῶσε μου σὲ παρακαλῶ τὸ παπούτσι τοῦ Γκράντ που μάς έδωσε ο άστυνόμος. Εὐχαριστῶ.

Έφήρμωσε τὸ παπούτσι προσεκτικά πάνω στὰ ίχνη.

— Δέν υπάρχει ἀμφιβολία, ψιθύρισε, τὰ ίχνη έγιναν ἀπ' αὐτὸ τὸ παπούτσι. Και τὰ έκανε ο ίδιος άνθρωπος, ο Γκράντ. Ἦρθε ἀπὸ ἔδῳ κι έφυγε ἀπὸ την κουζίνα. Πάτησε μέσα στὰ αϊματα. Βλέπεις; Ὑστερα για κάποιο άγνωστο λόγο ξαναγύρισε κοντὰ στο θῦμα. Ἴσως γι ἀνά κλέψη, ἴσως γιατί είχε ξεχάσει κάτι που θά τὸν ἐνοχοποιούσε ἀργότερα. Τὸ φέρισμό του είναι βλακῶδες. Κι ὡστόσο, νά τὰ ίχνη τῶν δημάτων στην κάμαρά του — ίχνη ματωμένα. Ναι. Μόνον ο Γκράντ μπήκε στο σπίτι.

Ο Γκοήκ άρχισε νά ψάχνη στην κουζίνα με τὴν ἐπιμονή ενός κυνηγετικοῦ σκυλιοῦ. Άνοιξε ὅλα τὰ ντουλάπια και ἔχωσε τὴ μύτη του παντοῦ. Ξαφνικὰ ἔμπηξε μία κραυγή που μ' έκανε νά θυμηθῶ κυνηγετικὸ σκυλι, όταν του φαίνεται πὼς ἀνακάλυψε θήραμα. Ἐτρεξαι νά δῶ τί ἀνασκάλυψε. Στεκόταν μπροστὰ στο κελάρι σὲ μία δραματικὴ σπάσι και στο χέρι κρατοῦσε κι ἀνέμιζε.. ἔνα χοιρινὸ μπουτί!

— Τί συμβαίνει, Τζών; τοῦ εἶπε.

— Κοίταξε, σὲ παρακαλῶ, τοῦτο τὸ μπουτί! μοῦ φώναξε. Μά κοίταξέ το καλά!

Τὸ κοίταξα, μὰ δέν μπόρεσα νά ξεχωρίσω τίποτα τὸ ὑπόπτο σ' αὐτό. Ἦταν ἔνα συνηθισμένο μπουτί ἀπὸ κατεψυγμένο κρέας.

— Μὰ δὲ βλέπεις... κι ἔδῳ... κι ἔδῳ; ἔξακολουθούσε νά φωνάζη ο Γκρήκ, δείχνοντάς μου τὸ παγωμένο λίπος τοῦ χοιρινοῦ.

Βάλθηκα νά ἀναρωτιέμαι, μήπως ἔκεινα τὰ μικρὰ κομμάτια πά-

γου ήταν τὰ κρύσταλλα ενός φραγερου δηλητηρίου;

Ὁ Τζών πέταξε τὸ μπαούτι πάλι στὸ κελᾶρι καὶ σκούπισε τὰ χεῖρα του γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸν ἀστυνόμο πού ξανάβρε.

— Κάνει ζέστη. Εἶναι μιὰ πολὺ ζεστὴ ἡμέρα, εἶπε ὁ Τζών. Καὶ ὕστερα:

— Μοῦ φαίνεται: πὼς δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε τίποτα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ὡστόσο, εἶσι μιὰ τελευταία χάρι πού θέλω νὰ σᾶς ζητήσω...

— Μήπως ἐπιθυεῖτε νὰ δῆτε τὸ πιῶμα; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Ὅχι. Θέλω νὰ μιλήσω στὸν δολοφόνο Γκράντ, ἀλλὰ ἰδιαίτερω, ἐφ' ὅσον πιστεύω πὼς ὁ Γκράντ δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος.

— Τί; Πὼς; Καὶ ποῖος εἶναι τότε;

— Κάποιος ἄνθρωπος πρὸ νέος. Πλησίασε στὸ σπίτι τοῦ Χουάλεῦ μὲ μιὰ μικρὴ κλειστὴ κομιονέτα. Μπήκε, σκότωσε τὸ γέρο καὶ ξανακατέθηκε στὸ καμμόνι. Ἦταν ξεσκεῦφωτος καὶ ἦταν γεμάτος αἷμα.

— Μὲ ὀλόκληρο τὸ χωριὸ θὰ τὸν εἶχε δῆ...

— Τὸν εἶδε!

Ὁ ἀστυνόμος σήκωσε τοὺς ὤμους του χαρακτηριστικά.

Φτάσαμε στὴ φυλακὴ, ὅπου κρατοῦσαν φυλακισμένο τὸν Γκράντ. Ὁ Γκρῆκ ζήτησε καὶ μένα μαζί του καὶ ὁ ἀστυνόμος ζήτησε νὰ εἶναι παρὼν στὴ συζήτησι καὶ ἓνας ἀστυφύλακας. Ἐπιμῆκαμε τρεῖς στὸ κελλὶ τοῦ Γκράντ.

Ὁ Γκρῆκ πῆγε κατευθεῖαν στὸ ψαχνό.

— Γκράντ, τὸ εἶπε: ξέρω πὼς

εἶσαι ἀθῶος. Θέλω νὰ μοῦ διηγηθῆς τὴ ἀκριβῶς συνέθε.

Ὁ φυλακισμένος ἦταν ἓνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος μὲ κτηνώδη φυσιογνωμία.

— Μάρτυράς μου ὁ Θεός δι τὸν ἕκονα τὸ φονικό!, ψιθύρισε.

Κι ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι:

Θὰ στὰ πῶ δλα! Μπήκα στὴν τραπεζαρία καὶ βρῆκα τὸ ἀφεντικό μου νὰ πλῆε στὸ αἷμα. Εἶπα νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια. Μόλις εἶχα βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, καὶ ἴδερα πὼς θάπτιαναν ἐμένα...

— Καὶ τὰ κινέζικα; Τὰ βούτηξες; Ἄκουσε τὸν κύριό σου νὰ λέει πὼς εἶχανε ἀξία καὶ συλλογίστηκες πὼς καλὰ θάκαινε νὰ τὰ βάλη στὸ δισάκι σου. Πότε τὰ κλεψες; Ἰὴν πρώτη φορὰ πού μπήκες στὴν τραπεζαρία ἢ τὴ δεύτερη;

— Μιὰ φορὰ μονάχα μπήκα! Μιὰ καὶ καλῆ.

— Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό;

— Σίγουρος.

— Πὼς ἔπιασες δουλειὰ στοῦ Χουάλεῦ;

— Ἐνας σύλλογος ἀπ' αὐτοὺς πρὸ βοηθᾶνε τοὺς φυλακισμένους μοῦ βρῆκε τὴ δουλειὰ.

— Καὶ πὼς γινώριστηκες μὲ τὸ σύλλογο;

— Ἐνας ἄνθρωπός τους μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Ἐμοιάζε μὲ πάστορας. Μοῦ εἶπε πὼς ἐλπίζε πὼς εἶχα μετανοήσωσι καὶ πὼς εἶχα γίνει καλὸς ἄνθρωπος στὴ φυλακὴ. Μὲ σύστησε κι ἔπιασα δουλειὰ στοῦ Χουάλεῦ.

— Αὐτὸς ὁ πάστορας σοῦ ἔδωσε ἓνα ζευγάρι παπούτσια. Ἐ;

Ὁ Γκράντ τὸν κοίταξε σατατισμένως.

— Ναί, είπε. Πού τὸ ξέρετε;

Βγήκαμε ἀπὸ τὸ κελεῖ, καὶ γυρίσαμε ἐκεῖ ὅπου μᾶς περίμενε ὁ Ἴγγλς.

— Τίποτα νέα; ρώτησε.

— Ναί. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι καθαρή, ἀλλὰ θὰ δυσκολευτῶ νὰ πείσω τὶς ἀρχές. Ὁ Χουάλεϋ βολοφοιήθηκε κατὰ διαταγὴν καὶ γὰρ λογαριασμό τοῦ Κίτρινου Δράκοντα, ὅμως ὁ βολοφόνος δὲν εἶναι ὁ Γκράντ. Εἶχαν ἀπὸ κοινὸ σχεδιάσει νὰ ρίξουν τὸ ἐγκλημα πάνω σ' ἕνα πού θάβγαينه ἀπὸ τὴ φυλακή. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πλησίασαν τὸν Γκράντ καὶ τοῦ βρήκαν τὴ δουλειὰ στοῦ Χουάλεϋ. Ἕνας ἐξυπτιὸς ἀνθρώπος περίμενε τὸν Γκράντ τὴν ἡμέρα ποὺ βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακή. Τοῦ ἔταξε δουλειὰ καὶ τοῦ χάρισε κι ἕνα ζευγάρι παπούτσια στὸ πόδι του, μὲ τὴν διαφορά πὼς τὰ παπούτσια αὐτὰ ἦσαν δ' πλά καὶ πὼς τὸ ἄλλο ζευγάρι τὸ κράτησε ὁ ψευδοπάστορας. Μιὰ μέρα ὁ Γκράντ ἔλειπε, καὶ ἡ Μπέτσου φλυαροῦσε μὲ τὶς γειτόνισες, ὁ ἀνθρώπος φόρεσε τὰ παπούτσια, ποὺ τὰ ὁμοιά τους φοροῦσε ὁ Γκράντ, μπήκε ἀπὸ τὴν κουζίνα στὴν τραπεζαρία, σκότωσε τὸ γέρο, πάτησε στὰ αἷματα ὥστε ν' ἀφήσει ἴχνη, βγήκε στὴν κουζίνα πάλι ἀλλάξε παπούτσια, κουβαλώνας τὰ παπούτσια τοῦ ἐγκλήματος στὸ χέρι, ξασμπήκε στὴν καμιονέτα καὶ ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι!

— Γιατί δὲν τὸν εἶδε κανένας; ρώτησε ὁ Ἴγγλς.

— Τὸν εἶδαν ὅλοι μὰ δὲν τὸν πρόσεξε κανένας, γιατί κυκλοφοροῦσε μὲ τὴν καμιονέτα τοῦ χασάπη.

Ἄφησα μιὰ κραυγή.

— Κολὰ λές, Τζῶν! Τὸ χοιρινὸ μπουτί!

— Τὸ χοιρινὸ μπουτί, θέβαια! Ὅλοι ὠρκίζονταν πὼς καεῖς δὲν πλησίασε τὸ σπίτι τοῦ Χουάλεϋ κι ὡστόσο βρήκα στὸ κελεῖρι ἕνα καταψυγμένο μπουτί. Εἶναι Δευτέρα, ἄρα τὸ ἔφεραν τὸ πρῶι, γιατί ἂν τὸ ἔφεραν τὸ Σάββατο, μὲ τὴ ζέστη θὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ χυλᾷ ὡς τὴ Δευτέρα. Λοιπὸν, μπήκε στὸ σπίτι κόποιο πού κανένας ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν τὸν πρόσεξε, κάποιος ποὺ οἱ λεκέδες τοῦ αἵματος στὸ ρούχο του δὲν προκαλοῦσαν ἐκπληξι...

— Φοβερὰ ἐξυπτιοὶ! φώναξε ὁ Ἴγγλς.

— Ναί, εἶναι φοβερὰ ἐξυπτιὸς ὁ Κίτρινος Δράκοντας.

Ἐξαφάνιση ἐπιστήμονος

ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΜΕ στὴ Ν. Ἰόρκη. Μόλις εἶχαμε μπῆ στὸ γραφεῖο τοῦ Τζῶν, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ φίλος μας ὁ Κίτρινος Δράκοντας. Πού ξέρεις; εἶπε ὁ Τζῶν.

Δυστυχῶς δὲν ἦταν αὐτὸς, ἀλλὰ ὁ καλὸς παλιὸς μας φίλος, ὁ ἐπιθεωρητὴς Πήτερσον συσδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλο κύριο μὲ πολιτικῶς,

πού μās τόν έσύστησε ώς Ταγματάρχη Κέντ τής μυστικής ύπηρεσίας πληροφοριών τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

'Ο Ταγματάρχης Κέντ, ήταν ένας ψηλός, λιγνός 'Αμερικανός με έξυπνο βλέμμα και γοργή αντίληψη.

— 'Αγαπητέ μου Γκρήκ, είπε ό Πήτερσον, όπως καταλαβαίεις, ήρθαμε εδώ να κουβεντιάσωμε για κάποιο ζήτημα, για κάποιο σοβαρό ζήτημα. Δεν ξέχασα πώς εδώ και λίγες μέρες, με ρώτησες να σου πώ αν ήξερα τίποτε για κάποιον Κίτρινο Δράκοντα, και μου σύστησες να σε ειδοποιήσω αν τύχαινε να μάθω κάτι γι' αυτόν. Δεν έδωσα σημασία την πρώτη στιγμή, αλλά όταν ό Ταγματάρχης ήλθε και μου διηγήθηκε μιάν αρκετά παράξενη ιστορία, άμέσως κατάλαβα πώς έπρεπε ναρθω να σε βρώ.

'Ο Γκρήκ κοίταξε τόν Ταγματάρχη κι αυτός άρχισε άμέσως να διηγείται:

— Δεν ξέρω αν ένθυμείστε, κύριε Γκρήκ, τὰ παράδοξα γεγονότα που συνέβησαν τελευταία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Μερικά από τὰ ταχύτερα μικρά καταδιωχτικά μας, όπως και αρκετά αντιτορπιλικά τής σπέης, ναυάγησαν στις 'Αμερικανικές άκτές. Αυτό συνέβη ύστερα από τούς σεισμούς στην 'Ιαπωνία και ή εξήγησις που έδωσαν επισήμως ήταν ότι τὰ έσπρωξε στους βράχους, τὸ φοβερό ώκεάνειο κύμα που ξέσπασε στις άκτές από τούς σεισμούς αυτούς. Μά στο τέλος ή άμερικανική χντικατασκοπεία κατώρθωσε να πιάση και να άποκρυπτογραφήση μερικά έγγραφα. Αυτά τὰ έγγραφα αναφέρονται

σε κάποια μυστική όργανωσι του Κίτρινου Δράκοντα και μιλούν για μιὰ πολύ δυνατή συσκευή — ένα είδος συγκεντρωτήρος τής κοσμικής ένεργείας, που σε δεδομένη στιγμή μπορεί να έξοπιστείλη μιάν «άκτινα» τρομακτικής δραστικότητας σ' ένα ώρισμένο σημείο. 'Η ση τέτοια άναστατάωσι στους ώκεανούς, ώστε να προκαλέση τὰ πιό άκτινα αυτή μπορεί να δημιουργή- άνεξήγητα ναυάγια. Οι όσοφοι και οι έπιστήμονες στους όποιους δώσαμε αυτά τὰ χαρτιά, που δεν είναι πλήρη δυστυχώς, γέλασαν και μās είπαν ότι οι «άκτινες του θανάτου» και οι «μυστηριώδεις συσκευές» είναι θέματα κατάλληλα για άστυνομικά μυθιστορήματα και όχι για ν' άπασχολήσουν σοβαρά άξιοπρεπείς έπιστήμονες. "Επειτ' άπ' αυτό ή ύπηρεσία μου έπαυσε ν' άσχοληται με αυτό τὸ ζήτημα. "Ωσπου ένας νέος έπιστήμων, που έκανε πειράματα σχετικά με την κοσμική ραδιόέργεια, κατέληξε κι' αυτός σε άνάλογες πραγματοποιήσεις.

— Λοιπόν, ρώτησε-μ' ένδιαφέρον ό Γκρήκ.

— Φυσικά ή ύπηρεσία μου άπεφάσισε να με στείλη άμέσως να ζητήσω τή γνώμη του. Οι πληροφορίες, άλλωστε που είχαμε για τόν κ. Χαλλινταίη, ήταν περίφημες.

— 'Ελπίζω ή συνάντησίς σας μαζί του να σας ίκανοποίησε! είπα.

— 'Εδώ ακριβώς είναι ό κόμπος! γέλασε ό Ταγματάρχης. Δεν είδα τόν κύριο Χαλλινταίη και, καθώς φαίνεται, θ' άργήσω πολύ να τόν δω — αν τόν δω δηλαδή ποτέ!

— Πώς γίνεται αυτό; φώναξα.

— 'Ο Χαλλινταίη έχει έξαφανισθή, είπε ό Τζάπ.

— Πότε;

— Πάνε τώρα τρεις μέρες.

— Και ή αστυνομία τι έκανε;

— Έκανε ό,τι μπόρεσε, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, είπε ό Πήτερσον. Ή γυναίκα του ήρθε να μάς βρή άμέσως μόλις χάθηκε ό Χαλλινταιή, αλλά έγω κατάλαβα από την πρώτη μέρα πώς ήταν μια ύπόθεσις χαμένη...

— Μά για ποιο λόγο; ρώτησα

— Γιατί όταν κανείς εξαφανίζεται, όπως εξαφανίστηκε ό Χαλλινταιή, ή αστυνομία συνήθως δεν κατορθώνει να βρή τα ίχνη του.

— Και πώς εξαφανίστηκε ό Χαλλινταιή;

— Στο Σικάγο, είπε ό Πήτερσον.

— Περίεργο... έκανε ό Τζών Γκρήκ.

Τότε πήρε πάλι τό λόγο ό Ταγματάρχης.

— Κύριε, είπε, τι ακριβώς ξέρετε για τόν Κίτρινο Δράκοντα;

— Έχει μια διεθνή οργάνωση, με σκοπούς πού τούς ύποπτεύομαι πιδό σκοτεινούς και πιδό φοβερούς από τούς σκοπούς μιας συνθησιμμένης ληστοςυμμορίας. Δεν εργάζεται για λογαριασμό κανενός κράτους. Έργάζεται για αυτόν τόν Ίδιο. Και ό σκοπός του είναι να γίνει Άρχοντας τού Κόσμου.

Ό Ταγματάρχης έβαλε τὰ γέλια, αλλά σώπασε άμέσως, γιατί τό πρόσωπο τού Γκρήκ ήταν πολύ σοβαρό.

— Γελάτε, κύριε, είπε ό Γκρήκ, αλλά, αν θέλατε να χρησιμοποιήσετε τή φαιά σας ούσια θα σκεπτόσαστε ότι δεν είναι πολύ άστειό

τό αίτιο πού προκάλεσε τό καιάγιο όκτώ πλοίων, μόνο και μόνο σαν ένα μικρό πείραμα, μια άσημαντη δοκιμή τού τί μπορούν να κάνουν...

— Άγαπητέ μου φίλε! Έκανε ό Πήτερσον. Γιατί να μην γράφης αστυνομικά μυθιστορήματα; Έχεις τόση φαντασία. Καληνύχτα τώρα, έμεις πάμε. Είναι τίποτα πού μπορώ να κάνω για να σε έξυπνητήσω;

— Μά, ναί, ώρισμένως. Να μου δώσης τήν διεύθυνσι τής κυρίας Χαλλινταιή καθώς και μια μικρή συστατική έπιστολή.

Κι έτσι τήν άλλη μέρα, ό Γκρήκ κι έγω χτυπούσαμε στην πόρτα τής κυρίας Χαλλινταιή πού μάς δέχτηκε άμέσως.

Ήταν μια ψηλή, ώραια, νέα γυναίκα πού κρατούσε στην άγκαλιά τό κοριτσάκι της, ένα άγγελούδι τεσσάρων χρονών.

— Ω, κύριε Γκρήκ, είπε, έχω άκούσει τόσα για σάς, ώστε είναι για μένα μια ανέλπιστα τύχη πού ένδιαφερόθηκατε για τό ζήτημά μας. Έσείς δεν είστε σαν αυτούς τούς στενοκέφαλους ανθρώπους τής Άσφαλείας.

Άκούστε: Ό άντρας μου έφυγε για τό Σικάγο τήν Πέμπτη. Ήταν να συναντήσει πολλούς έπιστήμονες εκεί και κυρίως τήν κ. Όλιθιέ.

Ό Γκρήκ κούνησε τό κεφάλι του, δείχνοντας ότι ήξερε τή διάσημη έπιστήμονα με τίς τελευταίες εφευρέσεις της. Έίχε παρασημοφορηθή από τήν κυβέρνησι και ήταν μια από τίς μεγαλύτερες προσωπικότητες τής ημέρας.

— Έφτασε εκεί θράδυ και πή-

γε στο ξενοδοχείο Κάστιλ, συνέχισε ή κ. Χαϊλινταϊή. Την άλλη μέρα το πρωί επισκέφτηκε τόν διδάσκημο καθηγητή Μπούργκ πού τόν ενημέρωσε επάνω στά τελευταία περάματά του. Γευμάτισε μό ος στο Ρούαγκαλ και τόν άπόγεμα πήγε στην κ. Όλιβιέ. Έφυγε από εκεί κατά τις έξη. Δέ μάθαμε πού δειπνήσε. Γύρισε στο ξενοδοχείο κατά τις έντεκα και πήγε καλυθείαν στο δωμάτιό του, άφου ρώτησε άν είχε γράμματα. Την άλλη μέρα έφυγε πολύ πρωί, και δέν ξαναφάνηκε.

— Τι ώρα έφυγε ακριδώς; ρώτησε ό Τζών.

— Δέν τόν είδε καιείς όταν έφυγε. Πάντως δέν έφυγε νύχτα, γιατί ό νυχτοφύλακας δέν τού άνοιξε και τόν κρεβάτι έδειχνε ότι είχε κοιμηθή.

— Άφησε τις άποσκευές του στο ξενοδοχείο;

— Όλες έκτός από ένα μικρό βαλιτσάκι όπου είχε τά εμπιστευτικά πορίσματα από τις εργασίες του. Αυτό τόν πήρε μαζί του.

— Χιμ... Κρίμα πού δέν ξέσαμε τί έκανε άφου έφυγε από την κ. Όλιβιέ. Προφανώς συ έβη κάτι πού τόν έκανε ν' αλλάξει τά σχέδιά του!

— Για μένα ή λύσις τού μυστηρίου είναι τόν Σικάγο. Γι' αυτό

Έπεσε τόσο κοντά μας, ώστε θά μās είχε τσακίσει άν δέν με τραβούσε ό Τζών απότομα πίσω.

σκοπεύω να κάνω ένα ταξιδάκι ως εκεί.

— Πώς να σας ευχαριστήσω, κύριε Γκρήκ;

Ἡ γυναίκα στὸ Στριψιμο τῆς σκάλας

Δὲν μᾶς ἔμεινε νὰ πάρωμε τὸ ἑροπλάνο γιὰ τὸ Σικάγο.

Αὐτὸ ἄλλωστε καὶ κάναμε.

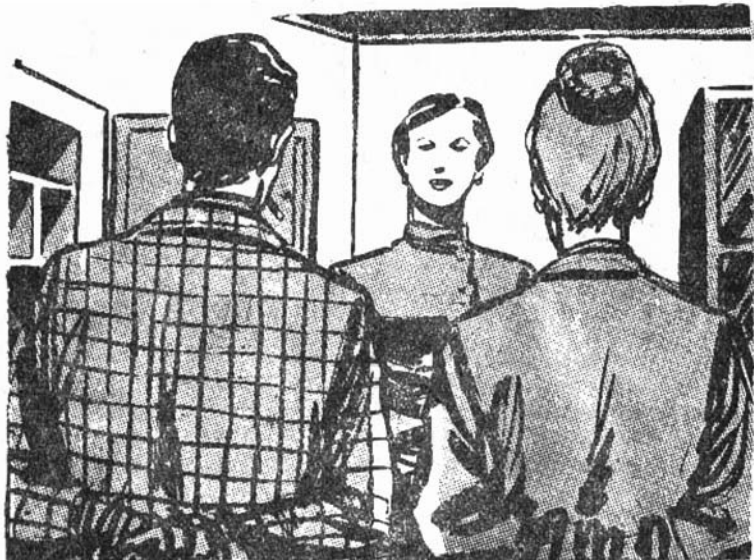
— Γιὰ δὲς Ἐλεν, μού ἔλεγε στὸ ταξίδι ὁ Τζῶν, σὲ τί μεπλάδες μᾶς ἔβαλε ὁ Κίτρινος Δράκοντας. Γιὰ τὴν ὥρα γυρίζομε γύρω - γύρω σὰν τὰ κηρυγετικά σκυλιὰ πού σμίζονται τὸ θήρσιμα χωρὶς ὁμως νὰ

το ξετριπώνουν! Ἔχω τὸ προαίσθημα πὼς βρίσκομαι μπροστὰ στὴν πιὸ μυστηριώδη, τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ τῆς ζωῆς μου.

Στὸ Σικάγο, δὲν κατωρθώσαμε περισσότερα ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπε ἡ κυρία Χαλλινταῖη. Ὁ καθηγητὴς Μπούργκ μᾶς ἐπανέλαβε ὅτι ξέραμε ἤδη. Ἔμεινε νὰ ρωτήσωμε καὶ τὴν Ὀλυβιέ.

Ὁμολογῶ ὅτι ἐνοικῶθα κάποια ταραχὴ, καθὼς ἀνεβαίναμε τὴν σκάλα τῆς βίλλας τῆς, ὅπου ἔμεινε ἡ διάσημη γυναίκα. Δὲν τὸ χωροῦσε ὁ νοῦς μου πὼς ἕνα γυναικεῖο μυστὸ μπόρουσε νάχη τόση δύναμι!

Μᾶς ἀνοῖξε τὴν πόρτα ἕνας

— Μὴν κινηθῆτε διόλου, ἂν θέλετε τὴ ζωὴ σας, εἶπε ὁ Τζῶν.

γκρούμ με στολή. 'Ο Τζών, είχε φυσικά φροντίσει να κλείση ένα ραντεβού, γιατί ή 'Ολιβι έδεν δεχόταν εύκολα τόν καθένα.

Μπήκαμε σ' ένα κομψότατο σαλονάκι όπου σε λίγο ήρθε να μάς συναντήσει ή κυρία του σπιτιού.

—Κύριε Γκρήκ.

Μάς δέχτηκε με ψυχρή ευγένεια.

—'Εχω πη ό,τι είχα να πώ στην άστυνομία, κύριε, είπε. Δέν καταλαβαίνω γιατί με άπασχολούν άκόμα...

—'Ισως, κυρία, να έχω να σας κάνω άλλες έρωτήσεις, είπε ψυχρά ό Γκρήκ. Καί πρώτα-πρώτα, γιατί πράγματα μιλήσατε με τόν Χαλλινταιή;

—Μά... για τις έργασίες του. Καί, φυσικά, για τις δικές μου.

—Σας μίλησε για τις τελευταίες τού άνακαλύψεις;

—Κυρίως γι' αυτές!

—Σας φάνηκαν ίσως έξωφρενικές;

—Σε μένα, φυσικά όχι. 'Αλλωστε οί έργασίες του συνέπεσαν να είναι άνάλογες με τις δικές μου. 'Ησαν σχετικές με τις άκτίνες Γάμμα, πού άκτινοβολεί τó ράδιο Δ, ένα προϊόν τού μελλοντικού ραδίου... Παρατηρήσαμε μερικά πολύ ένδιαφέροντα μαγνητικά φαινόμενα.

Τότε ό Γκρήκ έκανε μία άπρόσδοκτη έρώτηση:

—Πού συζητήσατε για όλα αυτά κυρία; Σ' αυτό έδω τó σαλόνι;

—'Οχι, φυσικά. Στò έργαστήριό μου.

—'Εχετε αντίρρηση να τó έπισκεφθώ;

—'Οχι, καμμία!

"Ανοιξε τήν πόρτα άπ' όπου είχαμε περάσει. "Έβγαζε σ' ένα μικρό διάδρομο. Περάσαμε άλλες δυò πόρτες καί βρεθήκαμε σ' ένα τεράστιο χημικό έργαστήριο, όπου ήλα για μένα εκεί μέσα ήσαν αινιγματικά. Δυò βοηθοί με λευκές μπλούζες συνέχιζαν κάποιο πείραμα. 'Η 'Ολιβιέ μάς σύστησε.

'Ο Γκρήκ έξήτησε προσεκτικά τó έργαστήριο όπου βρισκόμαστε. 'Υπήρχαν άκόμα δυò πόρτες έκτός άπό αύτην άπ' ίθπου μπήκαμε. 'Ο Τζών είπε πώς μπορούσαμε να γυρίσουμε στò σαλόνι.

—Κυρία, ήσατε μόνοι με τόν Χαλλινταιή όταν μιλούσατε;

—Ναί. Οί βοηθοί μου ήσαν στò πλαϊνό έργαστήριο.

—Μπορούσε κανείς να κρυφακούση αύτά πού λέγατε;

—'Οχι. Δέν νομίζω. 'Ολες οί πόρτες ήσαν κλειστές.

—Δέν μπορούσε κανείς να κρυφτη στò έργαστήριο;

—'Υπάρχει ένα μεγάλο ντουλάπι στή γωνία. 'Αλλά μου φαίνεται άδύνατο...

—Τίποτε δέν είναι άδύνατο...

'Ακόμα μία έρώτηση: Μήπως σας είπε ό κ. Χαλλινταιή τί σκόπευε να κάη τó θρόνυ;

—'Οχι, κυρία.

—Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία, καί να μάς συγχωρήτε για τήν ένόχλησι.

Καθώς κατεβαίναμε, στò στρίψιμο τής σκάλας, διασταυρωθήκαμε με μία κυρία, πού φορούσε τó μαύρο μακρύ πέπλο τής βαρυνειθούσης χήρας. "Εσπευσε να τραθηχτή στή γωνία καί τήν προσπεράσαμε γρήγορα.

—Πολύ ενδιαφέρουσα γυναίκα!..
είπε ο Τζών.

—Ποιά, ή κ. Όλιβιέ; Ναι! Κα-
ταπληκτική.

—Όχι. Δέν μιλώ για την κυρία
Όλιβιέ. Είναι αυτόνοητο πώς εί-
ναι ενδιαφέρουσα. Μιλώ για την
άλλη, που κατοικεί εδώ, αφού μπή-
κε με κλειδί, και που κρύφτηκε ό-
ταν μάς είδε...

—Δέν την πρόσεξα να σου πώ...

Είχαμε βγή στο δρόμο. Όταν,
ξαφνικά, ένα από τα τεράστια δέν-
τρα της δεντροστοιχίας έγειρε ά-
πότομα κι' έπεσε τόσο κοντά μας,
ώστε θα μάς είχε τσακίσει αν δέν
με τραβούσε ο Τζών απότομα πί-
σω...

Ό Γκρήκ το κοίταξε άνήσυχος.

—Είναι φοβερός... ψυθύρισε. Κοί-
ταξε το δέντρο πώς είναι πριονι-
σμένο... Φτηνά την γλυτώσαμε, Έ-
λεν.

—Τι θα κάνουμε;

—Θά σκεφτούμε... Ό Χαλλιν-
ταιή ήρθε στο Σικάγο. Ναι, αφού
τόν είδε ο Μπούργ που τον γνω-
ρίζε προσωπικά.

—Τι λές τώρα;

—Τόν είδε την Παρασκευή. Ό
τελευταία φορά που τον είδε ήταν
ή Παρασκευή, στις έντεκα. Άλλά
ήταν ο Χαλλινταιή;

—Μά ο θυρωρός...

—Ό θυρωρός της νύχτας... Δέν
τόν είχε ξαναδθ. Μπαίνει ένας νέ-
ος που έμοιαζε του Χαλλινταιή —
μπορούμε να ξέρωμε ότι καλά τα
καταφέρνει ο Κίτρινος Δράκοντας
ζητάει τα γράμματά του, άνεβαίνει
στο Ισωμάτιο του Χαλλινταιή και
παίρνει το Ιβαλιτσάκι με τα έγγρα-
φα. Πρωί-πρωί, φεύγει χωρίς να
τόν Ιθη κανείς. Και ο πραγματι-
κός Χαλλινταιή βρισκόταν ίσως

στα χέρια των έχθρών του. Τώρα,
αυτός που είδε ή κ. Όλιβιέ ήταν
πράγματι ο Χαλλινταιή; Ναι, για-
τι δέν θα μπορούσε να την γελάση
στην έπιστημονική συζήτησή τους.
Ήρθε λοιπόν εδώ, κουβέντιασε με
την κ. Όλιβιέ, κι' έφυγε. Τι συνέ-
δη ύστερα;

Ό Γκρήκ μ' άρπαξε από το
χέρι, και με τράβηξε πίσω, προς
τη βίλλα της κ. Όλιβιέ.

—Μπορώ να φανταστώ τι συνέ-
δη, Έλεν. Ό Χαλλινταιή θγαίνει
από τη βίλλα και προχωρεί γρήγο-
ρα. Κάποιος τον άκολουθεί... Μιά
όμορφη χήρα με μαύρα πέπλα. Τόν
πλησιάζει. «Κύριε Χαλλινταιή, με
συχωρείτε... Ό κ. Όλιβιέ. Θέλει
να σάς πη κάτι. Θέλετε να ξαναγυ-
ρίσετε;». Ό Χαλλινταιή, άνοηφι-
αστος, γυρίζει πίσω. Το δέντρο
που κόντεψε να μάς σκοτώση έπε-
σε μπροστά άπό την γειτονική
βίλλα. Ένας στενός δρομάκος, συ-
νήθως έρημος, χωρίζει τις δυό βίλ-
λες και τους κήπους τους. Ό χή-
ρα λέει: «Άπό δω κ. Χαλλινταιή,
είναι πιό σύντομα». Μπαίνουν στο
στενό Ιδρομάκο. Άπό τη γειτονική
βίλλα, θγαίνουν μερικοί άνθρωποι
ώπλισμένοι και τον τραβούν μέσα.
Στη βίλλα της κ. Όλιβιέ, δέν κα-
τάλασαν τίποτα...

—Καλά Τζών, ίάλλά που με τρα-
βάς τώρα;

—Πίσω στη βίλλα της κ. Ό-
λιβιέ.

Στη βίλλα ζήτησε να Ιδουμε τη
χήρα με τα μαύρα. Ό μυστηριώδης
χήρα παρουσιάστηκε. Σήκωσε τα
πέπλα της, και με κατάπληξι ά-
ναγκώριαση την κόμησα Ροσσζακόφ,
μιά ρωσσίδα τυχοδιώκτρια, που εί-
χε κάποτε άνακατευθθ σε μιά διά-
σημη κλοπή μαργαριταριών. Ό

Γκρήκ την είχε τότε ξεσκεπάσει αλλά αυτή είχε κατορθώσει να ξεφύγει από τα χέρια της αστυνομίας.

—'Αγαπητή μου κόμησα Ροσσάκωφ, είπε ο Τζών.

—Τώρα είμαι η 'Ινέξ Βερονιά, είπε. 'Ισπανίδα χήρα Γάλλου. Τι θέλετε κύριε Γκρήκ. Μē ιδιώξατε κάποτε από τη Νέα 'Υόρκη. Θέλετε τώρα να με ιδιώξετε κι' από το Σικάγο, όπου κερδίζω τίμια το ψωμί μου;

—Τό ζήτημα είναι πιό σοβαρό κυρία μου, είπε ο Γκρήκ. Σκοπεύω να κάνω μιὰ αστυνομική έρευνα στην πλαϊνή βίλλα και να ίλευθερώσω τον Χαλλινταϊή, αν ζή. Τά ξέρω όλα!

Την είδα να χλωμιάζει τρομαχτικά και να 'θαγκώνη τά χείλη της. 'Επειτα μίλησε με τη συνηθισμένη της άποφασιστικότητα.

—'Ο Χαλλινταϊή ζή!, είπε. Δέν είναι πιά στην γειτονική βίλλα. Θα κάνωμe μιὰ συμφωνία. Θα σάς παραδώσω τον Χαλλινταϊή και θα μ' αφήσετε ησυχη, χωρίς να μιλήσετε στην 'Ολιβιέ για μένα.

—'Δέχομαι!, είπε ο Γκρήκ. Αυτό σκόπευα να σάς προτείνω! Δέ μου λέτε, εϊστε στην ύπηρεσία του Κίτρινου Δράκοντα;

'Και πάλι την είδε να χλωμιάζει, αλλά δέν 'Απάντησε. Διευθύνθηκε στο τηλέφωνο.

—Πρέπει να τηλεφωνήσω στο μέρος που έχουν τον Χαλλινταϊή!, είπε.

Κι' έπειτα την άκουσα να λήη στο άκουστικό.

«'Αφησε τον Χαλλινταϊή να γυρίση στο ξενοδοχείο του. 'Ο Γκρήκ τ' 'Ανακάλυψε όλα. Μην αφήσετε κανένα ίχνος, και φευγάτε, γιατί

σημείωσε τον αριθμό που πήρα!».

—'Αφησε το 'Ακουστικό.

—Φυσικά, θα μάς συνοδεύσετε ως τό ξενοδοχείο!, είπε ο Γκρήκ.

—Τό περίμενα. 'Ας πάμε!

Πήραμε ένα ταξί, και πήγαμε στο ξενοδοχείο.

Στό κρεβάτι του δωματίου του βρήκαμε τον Χαλλινταϊή, σε μιὰ κατάστασι κομματώδη. Την κόμησα Ροσσάκωφ ο Τζών την άφησε να φύγει. 'Όταν ο Χαλλινταϊή συνήλθε, μάς ειπε:

—Δέν μπορείτε να φανταστήτε τι τράβηξα. 'Ερχομαι άπ' την κόλασι του Κίτρινου Δράκοντα.

'Αν σωπάσω — θα είμαι κάπως σίγουρος. 'Αν όμως πώ έστω και μιὰ λέξι, όχι μόνον εγώ, αλλά και ή γυναίκα μου και τό κοριτσάκι μου θα τραβήξουν άφάνταστα μαρτύρια. Μή με ρωτάτε. Δέν ξέρω, δέν θυμούμε τίποτα!

Οι κλέφτες του Ραδίου

ΤΗΝ άλλη μέρα, ο Χαλλινταϊή έφυγε για την Ν. 'Υόρκη, χωρίς φυσικά να μάς πη τίποτε περισσότερο.

Ποτέ δέν είχα 'δη τον Γκρήκ τόσο συλλογισμένο.

Τό 'Απόγευμα της άλλης μέρας,

καθόμαστε στο δωμάτιο του Τζών στο ξενοδοχείο, και πίνουμε ούισκυ, όταν χτύπησε κάποιος την πόρτα. Τού δώσαμε την άδεια και μπήκε μέσα.

—Με συγχωρείτε, κύριε Γκρήκ, είπε, αλλά έρχομαι έκ μέρους των φίλων μου τούς οποίους ένοχλείτε..

—Και ποιοί είναι αυτοί οί φίλοι σας; ρώτησε ό Τζών.

‘Ο άγνωστος έβγαλε από την τσέπη του μιάν άσημένια συγαροθήκη. Πάνω ήταν σχοδιασμένος ένας Δράκοντας.

—Καταλαβαίνω!, είπε ό Γκρήκ. Κοί ποιές είναι οί προτάσεις τών φίλων σας;

—Οί φίλοι μου σκέπτοναι πώς θα είναι καλύτερα να γυρίσετε στη Ν. Υόρκη και να έξακολουθήσετε εκεί να λύνετε τά προβλήματα τών κοσμικών κυριών..

—Και άν δεν δεχτώ;

—Θά τó μετανοιώσετε, φυσικά, άν και ή μετάνοια Ήέν ξαναφέρνει στη ζωή έναν άνθρωπο.

—Και στη περίπτωση πού θα συμφωνούσα;

—Φυσικά θα σάς άποζημιώναμε!

Έβγαλε και άφησε στο τραπέζι είκοσι χαρτονομίσματα τών εκατό δολλαρίων.

—Φυσικά, αυτό είναι: μιá προκαταβολή, είπε. Θα σάς μετρηθή είκοσι φορές αυτό τó πσόν.

‘Ο Γκρήκ σηκώθηκε από τή θέση του.

—Θέλω να σάς ρωτήσω κάτι, κύριε, είπε. Τί νομίζετε πώς θα μ’ έμποδίση να τηλεφωνήσω στην άστυνομία και να σάς παραδώσω σ’ αυτή.

—Όπως νομίζετε... , χαμογέλασε ό άγνωστος.

‘Ο Γκρήκ σήκωσε τó άκουστικό τού τηλεφώνου, ενώ εγώ έβγαζα τó πιστόλι από τήν τσάντα μου.

Δέν πρόφτασα να τó βγάλω. ‘Ο άνθρωπος ώρμησε έναντιόν μου και μιá δυατή κεφαλιά μ’ έκανε να χάσω τήν ισορροπία μου. Κρατήθηκα από μιá πελυθρόνα και τού ριχτήκα, άρπάζοντάς τον από τó σβέρκο. Για μιá στιγμή είχα τήν εντύπωση: ότι είχα νικήσει και ότι θα έπεφτε στο πάτωμα. Έκεινος όμως πετάχτηκε πάλι: όρθιος, γοργός σαν αϊλουρος, και, χωρίς να καταλάβω πώς, βρέθηκα να στριφογυρίζω στον άέρα. ‘Ο άγνωστος μου είχε κάνει τó αεροπλανικό κόλπο, με μιá καταπληκτική μαεστρία. Βρόντησα στο πάτωμα. Πριν ανασηκωθώ, ό άγνωστος βγήκε από τó δωμάτιο, κλειδώνοντας τήν πόρτα απ’ έξω.

—Έμπρός!, άκουσα τή φωνή τού Γκρήκ πού τηλεφωνούσε στο θυρωρείο. Σταματήστε έναν ψηλό, λεπτό άντρα, πού κατεβαίνει από τó τρίτο πάτωμα. Είναι κάκοποιος. Μην τόν αφήσετε να φύγη!

Σέ λίγα λεπτά, κάποιος ξεκλείδωσε τήν πόρτα μας άπέξω. Ήταν ό διευθυντής τού ξενοδοχείου.

—Τόν πιάσατε; φώναξα.

—Όχι κύριε... Κακένας δεν κατέβηκε...

—Θά τόν προσπεράσατε χωρίς άλλο, είπε σγá ό Γκρήκ. Δέν συναντήσατε κανένα ύπηρέτη;

—Μάλιστα, κύριε, μ’ έναν δίσκο, είπε ό διευθυντής.

—Α! Γι’ αυτό είχε τó παλτό του κουμπωμένο ως τó λαμό.. Απó μέσα φορούσε στολή ύπηρέτη...

—Λυπούμα: πολύ, Τζών άρχισα να λέω, όταν μείναμε μόνοι.

—Μή λυπάσαι, Έλεν... Όλα

έγιναν σύμφωνα μ' ένα προδιαγεγραμμένο σχέδιο. Τό σχέδιό τους. Αυτό ήθελα κι εγώ.

—Τί είναι αυτό; φώναξα.

ΑΠΟ τὸ πάτωμα μάζεψα ἕνα καρνεδάκι πού εἶχε σίγουρα πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἐπισκέπτη μας στὸ διάστημα τοῦ καθγά μας. Κατόρθωσα νὰ διαβάσω στὴν τελευταία σελίδα:

«Τὸ ἐπόμενο συμβούλιο θὰ γίνῃ τὴν Παρασκευὴ στὴν ὁδὸ Ρόλιγκ 34, στὴς 9 τὸ βράδυ».

Σήμερα ἦταν Παρασκευὴ, καὶ ἡ ὥρα ἦταν 8½.

—Αὐτὸ θὰ πῆ τύχη! Πρέπει νὰ τρέξουμε!, φώναξα.

—Α! Γι' αὐτὸ ἦρθε!, ἔκανε ὁ Γκρήκ συλλογισμένα. Καταλαβαίνω τώρα!

—Τζῶν, περνάει ἡ ὥρα!, φώναξα.

—Εἶπε ἡ ἀλεπού στὸν κόκορα: «Δὲν περνάτε κι ἀπὸ μᾶς;» θυμᾶσαι τὸν μῦθο, Ἔλεν; Αὐτὸ τὸ χαρτὸ τὸ ἀφῆσε ἐπιτήδες ὁ ἐπισκέπτης μας. Ἀλλὰ γιατί; Νόμισαν τὸν Τζῶν Γκρήκ τόσο ἡλίθιο; θέλησε νὰ μὲ φοβήσῃ; Τὸ γεγονός πάντως εἶναι πῶς ἡ ἐπίσκεψί του δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ... Πάντως, ἐμεῖς δὲν θὰ τὸ κουήσωμε ἀπ' ὧδ. Καὶ θὰ περιμένουμε.

Δὲν περιμέναμε καὶ πολὺ. Στὶς ἐννιά ἀκριβῶς, τὴν ὥρα τοῦ «συμβουλίου», λάβαμε ἕνα σημεῖωμα ἀπὸ τὴν κ. Ὀλιβιέ, πού μᾶς παρακάλυσε νὰ πᾶμε ἀμέσως στὴ δίπλα της. Ἦταν, ἔγραφε, ἀνάγκη...

Φυσικά, σπεύσαμε νὰ πᾶμε.

Ἡ κ. Ὀλιβιέ μᾶς δέχτηκε στὸ ἴδιο μικρὸ σαλόνι.

—Κύριοι, ἀρχισε χωρὶς περιστροφές, μὲ ρωτήσατε χτὲς σχετικὰ μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κυρίου Χαλ-

λιναίη. Ἔμαθα πῶς ξαναγυρίσατε στὸ σπίτι μου ν' ἀνακρίνετε τὴν γραμματέα μου Ἰνέξ Βερονώ. Ἔφυγε μαζί σας καὶ δὲν ξαναγύρισε.

—Ἡ γραμματεὺς σας, κ. Ὀλιβιέ, εἶπε ὁ Γκρήκ, εἶναι μιὰ διάσημη ρωτίδα νυχτοδιάκτρια! Καλύτερα γιὰ σᾶς πού δὲν ξαναγύρισε!

—Ἡ Ἰνέξ; ψιθύρισε ἡ κ. Ὀλιβιέ. Εἶναι δυνατόν; Μὰ δὲν σᾶς κάλεσα γι' αὐτὸ μόνο... Χτὲς τὸ βράδυ μπιῆκαν διαρρήκτες στὸ ἐργαστήριό μου κι ἔκλεξαν διάφορα σημαντικὰ ἔγγραφα καὶ σημειώσεις. Θέλησαν νὰ κλέψουν καὶ κάτι πιὸ πολύτιμο, ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν τὸ κατάφεραν.

—Κυρία Ὀλιβιέ, νὰ ἦστε βεβαία ὅτι εἶναι ἀνακατεμένη σ' ὄλ' αὐτὰ ἡ περίφημη γραμματεὺς σας. Αὐτὴ ἔδωσε ὁδηγίες στοὺς κλέφτες. Μὰ τί λέγατε πῶς ἦθελαν νὰ βροῦν;

Ἡ κ. Ὀλιβιέ χαμήλωσε τὴ φωνή.

—Ράδιο, κύριοι, εἶπε.

—Ράδιο!

—Ναί. Ἔχω μιὰ μικρὴ ποσότητα ἐγώ, ἀλλὰ ἡ κυβέρνησις ὅπως καὶ τὰ ἱστιτοῦτα Ρόνιξ, μού ἔδωσαν ἀρκετὴ ποσότητα γιὰ τὰ πειράματά μου, ποσότητα πού ἀντιπροσωπεύει ἕνα σεβαστὸ ποσοστὸ τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς, καὶ πού ἡ ἀξία του εἶναι ἀμύθητη. Αὐτὸ τὸ ράδιο φυλάγεται σ' ἕνα μολύβδινο κουτί μέσα στὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο τοῦ ἐργαστηρίου μου. Φαντάζομαι πῶς οἱ κλέφτες αὐτὸ εἶχαν βάλει στὸ μάτι, ἀλλὰ ὁ μηχανισμὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου εἶναι ἐξαιρετικὰ πολύπλοκος καὶ δὲν κατόρθωσαν νὰ τὸ ἀνοίξουν.

—Καὶ θὰ κρατήσετε καιρὸ ὄλο αὐτὸ τὸ ράδιο στὸ σπίτι σας; ρώτηστ ἀνήσυχα ὁ Τζῶν.

Σε δυο μέρες τὸ ἐπιστρέφω. Τὰ πειράματά μου τελείωσαν.

—Τὸ ἤξερε αὐτὸ ἡ 'Ινέξ;

—Φυσικά.

—Τότε νὰ εἴστε σίγουρη ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἔχετε δευτέρα ἀπόπειρα διαρρήξεως...

—Τί λέτε, κύριε;

—Μὴν ἀνησυχεῖτ' ὁμως θὰ τοὺς προλάβω. Ἐν τῷ μεταξὺ σὰς θερμοπαρκαλῶ, οὔτε λέξι σὲ κανένας.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν κ. 'Ολιβιέ, ὁ Τζὼν μοῦ εἶπε.

—Πάμε τώρα στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ἐτοιμάσωμε τὶς ἀποσκευές μας!

—Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου; εἶπα.

—Ναί, ἀπόψε ἀναχωροῦμε γιὰ τὴν Ν. Ὑόρκη.

—Καὶ τὸ ράδιο τῆς κ. 'Ολιβιέ; Ποιὸς θὰ τὸ φυλάξῃ;

—Ἀναχωροῦμε φαινομενικά. Δὲν καταλαβαίνει ὅτι παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις μας θῆμα πρὸς θῆμα; Πρέπει λοιπὸν νὰ μποῦμε στὸ τραῖνο καὶ νὰ φύγουμε. Αὐτὸ μονάχα θὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ. Μὰ θὰ κατεβούμε στὸ δρόμο.

Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως τὰ σχεδίασε ὁ Τζὼν. Πῆραμε τὸ τραῖνο καὶ στὸ πρῶτο προάστειο κατεβήκαμε.

Θὰ κόντευαν οἱ ἔντεκα ὅταν βρεθήκαμε στὴ γειτονιά τῆς κ. 'Ολιβιέ.

Γιὰ ἓνα πρᾶγμα μπορούσαμε νὰ εἶμαστε ἀπολύτως βέβαιοι: κανεὶς δὲν μᾶς παρακολουθοῦσε.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ ἦρθαν ἀκόμα!, ψιθύρισε ὁ Τζὼν. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔλθουν ἀπόψε νὰ κλέψουν τὸ ράδιο, μπορεῖ νὰ ἔλθουν αὐριο. Πάντως, ξέρουν πῶς μόνο δυὸ νύχτες ἔχουν...

Πολὺ σιγά, ἀνοίξαμε μὲ ἀντικλεί-

δι τὴν πόρτα τοῦ κήπου τῆς κ. 'Ολιβιέ καὶ μπήκαμε μέσα. Τὰ ὑπόλοιπα ἔγιναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα: τοῦλάχιστον ὀκτῶ ἀνθρωποὶ ἔπεσαν ἐπάνω μας (ἦσαν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ μᾶς περίμεναν) καὶ στὸ λεπτὸ βρεθήκαμε δεμένοι καὶ φιμωμένοι. Πρὸς μεγάλη μου ἐκπληξι, οἱ κακούργοι δὲν μᾶς μετέφεραν ἀλλοῦ, ἀλλὰ μᾶς σήκωσαν σὰν πακέτα καὶ μᾶς ἔμπασαν μέσα στὴ θύλακα τῆς κ. 'Ολιβιέ. Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, φαίνεται, εἶχε ἤδη πέσει στὰ χέρια του! Ὑστερ' ἀπὸ τὸν Χαλλινταίη, ἡ 'Ολιβιέ! Πῶς δὲν τὸ συλλογίστηκα πιὸ πρῖν;

Κάποιος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ τεράστιου ἐργαστήριου, καὶ μᾶς ἔμπασαν ἐκεῖ. Τότε ἓνας ἄλλος, ἀρχισε νὰ δουλεύει ἐπάνω στὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ὅπου φυλαγόταν τὸ ράδιο καὶ, πρὸς μεγάλη ἐκπληξι τὸ ἄνοιξε.

Τὸ χρηματοκιβώτιο ἐκεῖνο ἦταν τεράστιο, καὶ μ' ἓνα ρίγος στὴν σπονδυλική, ἀντελήφθηκα ὅτι ἐτοιμάζονταν νὰ μᾶς κλείσουν ἐκεῖ μέσα. Εἶχαν σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ πεθάνουμε ἀπὸ ἀσφυξία;

Γιὰ μιὰ στιγμή κατάλαβα πόσο δαιμονικὴ ἦσαν οἱ δυνάμεις ἐναντίον τῶν ὁπίων παλεύσαμε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς ἔμελλε, πὺ πηγαίναμε νὰ τοὺς γελάσωμε, βρεθήκαμε γελασμένοι. Ἐμεῖς θαρροῦσαμε πῶς μᾶς ὄμιζαν στὴ Ν. Ὑόρκη καὶ αὐτοὶ εἶχαν μαντέψει τὰ σχέδιά μας καὶ μᾶς εἶχαν στήσει ἐνέδρα ἐκεῖ ὅπου ἤξεραν πῶς θὰρχάμασε!

Ἄλλὰ ἦταν τόσο πολλὰ τὰ παράξενα πὺ ἐπρόκειτο νὰ δῶ ἐκεῖνο τὸ θράσυ! Στὸ βάθος τοῦ χρηματοκιβωτίου ἦταν ἓνα ἀνοιγμα,

καί από εκεί άρχισε μιá στενή σκάλα πού κατέβαινε. Μάς πέρασαν άπé τó άνοιγμα αυτό και βρεθήκαμε σé μιá μεγάλη ύπόγεια κάμαρα. Στο θαμπό φώς ενός κλεφτοφάναρου, είδα μιá γυναίκα πού φορούσε μάσκα και πού στεκόταν στή μέση αυτής τής κάμαρας, διευθύνοντας τούς άλλους.

"Έκανε νόημα στους άλλους νά φύγουν.

"Όταν έμεινε μόνη μαζί μας, γονάτισε και μάς έβγαλε τά φίμωτρα, αφήνοντάς μας δεμένους.

"Έπειτα, άπότομα, τράβηξε τή μάσκα τής.

"Ήταν ή κ. Όλιβιέ!

"Ή έκπληξι, ή φρίκη μου ήσαν άπερίγραπτες και νιά μιá στιγμή νόμισα πώς άνειρευόμουν. Αύτή, ή ένδοξη γυναίκα, αύτή μέλος μιáς όργανώσεως κοκοποιών!

—Κύριε Γκρήκ, άκούστηκε ή φωνή τής. Πώς σάς φαίνεται ή καινούργια σας κατάστασις; Ό μεγάλος, ό μοναδικός, ό μεγαλοφυής Γκρήκ, πού φαντάστηκε πώς θά μπορούσε νά τά βγάλη πέρα μέ τόν Κίτρινο Δράκοντα!

Και τότε κατάλαβα πώς ή γυναίκα αύτή, ήταν τρελλή! Έπικίνδυνα τρελλή, όπως πολλές μεγαλοφυείς...

"Ό Γκρήκ δέν έλεγε τίποτα. Τή κοιτάζε σιωπηλός.

—Λυπούμαι, αλλά αυτό είναι τó τέλος τής καριέρας σου, Γκρήκ. Και τής ζωής σου φυσικά. Έμεις συντρίβουμε όποιον μάς αντίστέκεται! Ποιές είναι οι τελευταίες σου θελήσεις;

—Σάς εύχαριστώ πού μου κάνατε αύτήν τήν έρώτησι, κυρία. άκούστηκε ή ψυχρή φωνή τού Τζών. Θέλω νά κοπώσω ένα τελευταίο

τσιγάρο, άν δέν έχετε αντίρρησι!

—Πολύ τόν έξυπνο κάνεις, Γκρήκ, είπε ή διαβολομένη γυναίκα. Θαρρείς πώς θά σέ λύσω; Μη τó φαντάζεσαι!

Γονάτισε πλάι του, έβγαλε τήν τσιγαροθήκη του, πήρε ένα τσιγάρο και τόβαλε άνάμεσα στά χείλη τού Τζών.

Κατάλαβα πώς τó τέλος εκείνου τού τσιγάρου, θά σήμαινε τήν τελευταία μας ώρα. Πότε δέν είδα τόσο κοντά τó θάνατο...

—Και τώρα ένα σπύρτο!, είπε αύτή καθώς σηκωνόταν.

—Περιττό!, είπε ό Τζών.

Κάτι στή φωνή του μ' έκανε νά ριγίσω. Τό ίδιο και τήν κ. Όλιβιέ.

—Περιττό!, συνέχισε ό Τζών. Μη κινήθητε θιόλου, άν θέλετε τή ζωή σας. Ξέρετε τó κινούρα, κυρία; Είναι ένα γνωστότατο δηλητήριο, πού τó μεταχειρίζονταν οι Ίνδιάνοι στά βέλη τους. Όλα τά τσιγάρα μου κυρία, είναι σωλήνες μ' ένα μικρό βέλος μέσα. Και αύτό πού κρατώ στό στόμα μου φυσικά. Μπορώ νά γυρίζω όπου θέλω τó κεφάλι, ώστε είστε χαμένη. Άν δέν θέλετε νά πεθάνετε, κυρία, από έ.α πολύ έδνηρό θάνατο, λύστε άμέσως τήν Έλεν Φόρεστ.

Μέ λύσσα μέ μανία, ή ανθρώπινη εκείνη τίγρις, άναγκάστηκε νά μέ λύση.

—Δέσε τήν και φίμωσέ τήν Έλεν!

—Ό Γκρήκ δέν σκοτώνεται εύκολα, κυρία μου! τής είπε.

Τό εϋτύχημα ήταν πώς οι κακούργοι είχαν φύγει. Ή κ. Όλιβιέ ήθελε φαίνεται νά χαρή μόνη τής τó θρίαμβό τής!

Σε λίγο βρεθήκαμε στον έρημο δρόμο και πήραμε το πρώτο ταξί που βρήκαμε.

‘Ο Γκρήκ άναψε ένα τσιγάρο. Γύρισα και τον κοίταξα.

—Μην άνησυχής, ‘Ελεν. Κανένα μου τσιγάρο δεν είχε μέσα κιουράρε. Είναι όλα άπλά, άμερικάνικα τσιγάρα. Μά το κόλπο έπιασε!

ΓΥΡΙΣΑΜΕ στη Ν. ‘Υόρκη όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. ‘Εκεί περίμεναν τον Τζών πολλά γράμματα.

Μου έδωσε να διαβάσω ένα. Είχε ύπογραφή «Αϊήμπ Ράιλαντ». ‘Ηταν ο πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου, αυτός που περίμενε τον φίλο μου στο Σάν Φρατζίσκο. Παραπονιόταν πικρά που ο Γκρήν δεν είχε κρατήσει τον λόγο του.

— Μαντεύεις τίποτα, ‘Ελεν; με ρώτησε.

— ‘Εγώ; ‘Οχι τίποτε!

— Κόβω το κεφάλι μου πώς ο Ράιλαν είναι άνακατεμένος στην συμμορία.

— Είσαι βέβαιος, Τζών;

— Φυσικά, όχι! ‘Αλλά θα ήθελα πολύ να ήμουν. Μην ξεχάς πώς ύποπτεύθηκα πώς αυτή ή πρότασις να πάω στο Σάν Φρατζίσκο ήταν για να με βγάλουν από τη μέση!

— Πώς όμως θα βεβαιωθούμε;

— Το γράμμα αυτό μάς δίνει μια λαμπρή εύκαιρία!, είπε ο Τζών. Μόνο που πρέπει ν’ αναλάβης πρωτοβουλία και οι κίνδυνοι είναι τόσοι, ώστε φοβάμαι για σένα. Φοβάμαι πολύ!

Ποτέ, κανένας κίνδυνος δεν με φόβιζε. Και του το είπα. Στο γράμμα του ο Ράιλαντ ζητούσε από τον Γκρήκ να του συστήση μια ικανή νέα, που ν’ αναλάμβανε κον-

τά του καθήκοντα γραμματέως όσον καιρό θα έμεινε στην Ν. ‘Υόρκη, γιατί σκόπευε να έλθη εδώ.

‘Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά την ημέρα που έμπαινα στο γραφείο του πολυεκατομμυριούχου Ράιλαντ.

‘Ηταν ένας άνθρωπος ψηλός και χλωμός. ‘Εμοιαζε με γύπα. ‘Εξήτασε προσεκτικά τα χαρτιά μου, χωρίς να καταδεχτή να μου ρίξη ένα βλέμμα, και ύστερα κτύπησε το κεφάλου. ‘Αμέσως παρουσιάστηκε ο πρώτος γραμματέας του.

— ‘Η δεσποινίς μπαίνουν στην ύπηρεσία μου! του είπε κοφτά.

Κι έπειτα σε μένα:

— Θα έχω να κάνω μ’ ένα πλήθος κόσμου. Θα τα καταφέρετε;

— Γνωρίζω καλά τη δουλειά μου, είπα.

— Καλά, μου είπε. Πήγαινε.

Σε δυο μέρες είχα εγκατασταθής στο μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο που ο Ράιλαντ έννοίκιασε επιπλωμένο, για όσο καιρό θα έμεινε στη Ν. ‘Υόρκη.

Μελέτησα όλα το ύπηρετικό προσωπικό, αλλά κανείς δεν μου φάνηκε ύποπτος, εκτός από τον Νιήβς τον ιδιαίτερο ύπηρετή του Ράιλαντ, που ήταν απόλυτα άφωτισμένος. Πέρασαν τρεις έβδομαδες στο μέγαρο, χωρίς να παρατηρήσω τίποτα το άξιοσημείωτο ‘Ο Ράιλαντ έκανε κοσμική ζωή και καλούσε πολύ κόσμο.

Μια μέρα όμως, στον κήπο ύστερ’ από το τσαϊ, ή καινούργια φίλη μου, μίς Μάρτιν, μου είπε ξαφνικά κάτι.

— Μου φαίνεται, δεσποινίς Νέβιλ (ήταν το νέο μου όνομα) θα παραιτηθώ! μο ύείπε.

— Μά γιατί;

— Με σκυλόδρισε, ο κύριος Ράιλαντ, χωρίς λόγο.

— Διηγηθήτε τά μου όλα, μίς Μάρτιν.

Καθώς ξέρετε, εγώ άνοιγω τά γράμματα του Ράιλαντ, έκτός άπό αυτά που έχουν ένα κίτρινο σημάδι. Αυτά τά γράμματα τ' άνοιγει πάντα μόνος του. Έκανα όμως τό έγκλημα ν' άνοιξώ ένα τέτοιο γράμμα! Ούμωσε τόσο, που νόμισα πως θά μ' έπυγε! Καί νά λεγε τίποτα αυτό τό γράμμα! Ήταν έντελώς άσήμαντο!

-- Τό θυμάστε άραγε;

— Μά, ναι, πολύ καλά! Μπορώ νά τό επαιαλάθω λέξι πρός λέξι.

Καί ή μίς Μάρτιν, μου ειπε τό κείμενο αυτού του γράμματος, που έσπευσα δταν έμεινα μόνη νά τό σημειώσω στό καρνέ μου.

«Φίλε Κύριε,

Νομίζω ότι έπέιγει νά ιδωθούμε. Προτείνω νά συναντηθούμε. Ή ιδιοκτησία με τόν κήπο δέν μου φαίνεται άκριβή. Δέκα χιλιάδες δολλάρια είναι φθηνά. 2% όμως προμήθεια είναι λίγα, 5% νομίζω ότι είναι καλά».

— Καθώς βλέπετε, μου ειπε ή μίς Μάρτιν, πρόκειται για μία άγοραπωλησία κάποιας ιδιοκτησίας. Τι με συμβουλευέτε νά κάνω;

Προσπάθησα νά την παρηγορήσω. Τήν έπεισα νά κάνη ύπομονή.

Όσο για μένα, πέρασα δη ένέκρινη τήν ήμέρα καί τήν άλλη νά διαβάζω καί νά ξαναδιαβάζω εκείνο τό φαινομενικά άθώο γράμμα, που τό σήμα τών Τεσσάρων, οί Τέσσερις κουκίδες, τό έκαναν τόσο ύποπτο.

Τή δεύτερη μέρα, ξαφνικά, μου ήρθε ή λύσις: ήταν ένα κρυπτογρά-

φημα. Έτσι διάβασα:

«Φίλε κύριε,

Νομίζω ότι ΕΠΕΙΓΕΙ νά ειδωθούμε. Προτείνω νά ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ. Ή ιδιοκτησία με τόν ΚΗΠΟ δέν μου φαίνεται άκριβή. ΔΕΚΑ χιλιάδες δολλάρια είναι φθηνά. ΔΥΟ% όμως προμήθεια είναι πολύ. ΠΕΝΤΕ νομίζω ότι είναι άρκετά».

Κάποιος έδινε ραντεβού στον Ράιλαντ, νά συναντηθού; στον κήπο, που ήταν στο πίσω μέρος του μεγάρου. Τό δέκα σήμαινε δέκα Φεβρουαρίου, μεθαύριο.

Τό δύο καί πέντε, ήταν ή ώρα. Φυσικά βράδυ.

Ήμουν τόσο περήφανη που άποκρυπτογράφησα μόνη μου, αυτό τό σημείωμα, χωρίς τήν δοθήεια του Τζών!

Γιά μία στιγμή μάλιστα συλλογίστηκα νά μήν τόν ειδοποιήσω καί νά πάω μόνη μου στο Ραντεβού τής Παρασκευής. Έπειτα όμως σκέφτηκα καλύτερα. Του έγραφα λοιπόν ένα μεγάλο γράμμα δπου του έδινα σαφείς οδηγίες, για τό μόνο μέρος που μπορούσα νά κρυφτώ στον κήπο, πίσω από τις λεύκες, καί ταχυδρόμησα τό γράμμα μόνη μου.

Όστόσο δέν έλαβα καμμιά δδηγία από τόν Τζών κι έτσι τήν μορραία εκείνη νύχτα μέρα 10 του μηνός, περίμενα νά δω τι θά έκανε ο Ράιλαντ. Πήγε στο δωμάτιό του άπό κωρίς. Έγώ κρύφτηκα στον κήπο δπου, κατά τις δύο, είδα τόν Ράιλαντ νά γλιστρή έξω φορώντας ένα μεγάλο παλτό. Άρχισα νά τόν άκολουθώ. Δέν είχα γελαστή, γιατί κατευθυνόταν πρός τις λεύκες. Σταμάτησε λίγο πριν φτάση κι άναψε ένα άπό τά πούρα που κάπνι-

ζε συνεχώς. "Άρχισα να έρω προσεκτικά μέσα στους θάμνους, γιατί μου φάνηκε πώς άκουσα θόρυβο από φωνές. Οί συνένοχοι του Ράιλαντ θα ήσαν παραπάνω από ένας. Κανείς δεν μπορούσε να με δει μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Άκουγα τώρα τον Ράιλαντ να σιγομουρμουρίζει στους άλλους. Μέ κάθε θυσία έπρεπε ν' άκούσω τι λένε!

Προχώρησα άθόρυβα και ξαφνικά βρέθηκα μπροστά στην κانه ενός περιστρόφου.

— Ψηλά τὰ χέρια! Διέταξε ο Ράιλαντ. Σας περιμένα δεσποινίς Φόρεστ.

"Ήταν σκοτάδι και δεν διέκρινα καλά τὸ πρόσωπό του. Στὸ λαιμό μου αίσθάνθηκα δυὸ κρύα χέρια και ὁ Ράιλαντ χαμήλωσε τὸ περιστρόφο.

— Πάρε την από δω, Ντίκ, διέταξε τὸν άλλον.

Με ὠδήγησαν κάτω, ἰπὸ μιὰ λεύκα, κι αὐτὸς ὁ Ντίκ μ' ἔδεσε και μ' ἐφίμωσε. "Ήταν κοντὰ και άλλος ένας, μα ὁ Ράιλαντ τοῦ ἔγνεψε νὰ φύγη.

— Αὐτὴ τὴ φορά, ἔφτασες τὸ τέλος σας! μου εἶπε ὁ Ράιλαντ σιγά. Παρὰ τίς προειδοποιήσεις μας ὁ Κίτρινος Δράκοντας σας βρίσκει συνεχῶς στὸ δρόμο του. Μ' ἕνα βαρύδι ἑκατὸ ὀκάδων ὁ καθέννας, θὰ πάτε νὰ θρέψετε τὰ ψάρια στὸ ποτάμι. Γιατὶ ἀργεὶ ὁ φίλος σου; Πάγωσα... Ναί, ἦταν ἀλήθεια.

"Υστερα ἀπὸ τὸ μοιραῖο γράμμα μου, ὁ Τζὼν θ' ἀρχόταν, γιατί ποτὲ δὲν θὰ ἐμπιστευόταν ἕνα τόσο δύσκολο ζήτημα σὲ μένα μόνο. "Ὅσο περνούσαν τὰ λεπτὰ ἄρχισα ἀμυδρά νὰ ἐλπίζω ὅτι πιθανὸν νὰ μὴν ἐρχόταν. Μάταιη ἐλπίδα! "Άκουσα καθαρά σιγανὰ θήματα και

σὲ λίγο ὁ Τζὼν πλησίασε στὴν λεύκα ὅπου ἦταν ὁ Ράιλαντ και ὁ Ντίκ.

— Ψηλά τὰ χέρια! εἶπε σιγανὰ ὁ Ράιλαντ βάζοντας τὸ περιστρόφο του κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Τζὼν. Ἄπὸ πίσω τὸν πλησίασε ὁ Ντίκ, κρατώντας κι αὐτὸς ἕνα πιστόλι. "Ήταν χαμένος.

— Χαίρω πού σας συναντῶ, κύριε Γκρήκ! εἶπε ὁ Ράιλαντ.

— Πού εἶναι ἡ Ἐλεν; ρώτησε ψυχρὰ ὁ Τζὼν.

— Ἐδῶ εἶναι. Πέσατε και οἱ δυὸ στὴν παγίδα. Τὴν παγίδα τοῦ Κίτρινου Δράκοντα.

— Πυροβολήστε, εἶπε γελώντας ὁ Τζὼν. Καὶ θὰ σας δοῦν δέκα ζευγάρια μάτια. Εἶστε περιτρυγυρισμένοι ἀπὸ δέκα ἀστρνομικούς. Νόμιζες, Ράιλαντ, πὼς θὰ ἐρχόμουν μόνος;

Σφύριξε και πράγματι δέκα ἀνθρωποὶ ὤρμησαν μέσα ἀπὸ τὰ σκοτάδια και ἄρπαξαν τὸν Ράιλαντ και τὸν Ντίκ και τοὺς πέρασαν χειροπέδες.

Πέρασα μιὰ αὔπνη νύχτα στὸ σπίτι τοῦ Τζὼν. Ὅμολογῶ ὅτι ντρέπομουν πού φάνηκα τόσο κοροῖδο. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὸ ὁ Πήτερσον πῆρε στὸ τηλεφῶνο τὸν Τζὼν.

— Νομίζαμε ὅτι πιάσαμε τὸν Ράιλαντ και τὸν συνένοχό του, και στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ δυὸ ὑπνρέτες τοῦ Ράιλαντ! Καὶ διηγήθηκαν, γελώντας, στὴν ἀστυνομία πὼς ἔβαλαν στοίχημα μὲ δολο τὸ ὑπνρητικό προσωπικό τοῦ μεγάρου πὼς θὰ κατάρθωνε ὁ ένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ ξεγελάσει τὴν γραμματέα του και νὰ τὴν κانه νὰ τὸν παρακολουθήσει ὡς τὸν κήπο παίρνοντάς τον γιὰ τὸν Ράιλαντ. Ἐκεῖ οἱ δυὸ ὑπνρέτες ἔδεσαν τὴν Ἐλεν

για να γελάσουν, λέγοντάς της διάφορες παλαβές ιστορίες για τον Κίτρινο Δράκοντα. Πήγα, λοιπόν, πρωί - πρωί με τους δυο γελοιούς και βρήκα τον Άλληθινό Ράϊλαντ να κοιμάται στο κρεβάτι του. "Όλο το ύπνρετικό προσωπικό, που γελάει άκόμα, μου επιβεβαίωσε το στοίχημα.

— Καί τους δυο ύπνρετες, τί τους έκανες;

— Τους άπεφυλάκησα επί έγυήσει!

Ό Γκρήκ φουρκισμένος έκλεισε το τηλέφωνο.

— Είναι δαιμόνιοι! μου είπτε. Είδες πώς έτοιμασαν την υποχώρησί τους; Ό δήθεν ύπνρετής, που μασκαρεύτηκε, τόσο τέλεια ως Ράϊλαντ ώστε μάς γέλασε όλους, μωντεύεις ποιός είναι, "Έλεν;

— Ποιός;

— Ό Κίτρινος Δράκοντας. Κι έφυγε μέσα από τα δάχτυλα τής άστυνομίας.

Ή παγίδα

Η ΜΟΥΝ μόνη στο διαμέρισμα του Γκρήκ. Μόνη και μελαγχολική. Είχα στείλει τη μητέρα μου στο ράντζ του πατέρα, στο Τέξας, όπου ήξερα πως ήταν κα-

λύτερα προφυλαγμένη από όπουδήποτε άλλο, αλλά είχα έξη μήνες να την δω και με βασάνιζαν κακά προαισιήματα. Πόσο θα κρατούσε εκείνο το καταραμένο κυνηγητό;

— Σάς έφεραν ένα τηλεγράφημα!, μου είπτε ή σπιτινοικοκυρά του Γκρήκ.

"Έγραφε: «Ή κυρία Φόρεστ έξαφανίστηκε από χτές. Φοβούμαι ότι την άπήγαγαν. Είδοποίησα την άστυνομία. Περιμένα έντολές.

Μπρόνσεν».

Θεέ μου! Ήταν δυνατό! Ή μητέρα μου στα χέρια του Κίτρινου Δράκοντα! Καί ό Τζών να μην είναι στο σπίτι! Πήγαινα να τρελλαθώ από άνησυχία... Την ίδια στιγμή, ή σπιτινοικοκυρά μου έφερε διπλωμένο ένα χαρτί.

— Το έφερε ένας μικρός, είπτε. Περιμένει κάτω!

Τό άνοιξα, και να τί διάβασα:

«Άν θέλεις να ξαναδής τη μητέρα σου, ακολουθήσε αυτόν που έφερε το σημείωμα. Μην άφήσης είδοποίησι στο φίλο σου γιατί διαφορετικά θα το πληρώση ή μητέρα σου!».

"Έκανα, αυτό που θα έκανε όποιοςδήποτε στή θέσι μου. Έφυγα. Πριν βγώ όμως, πέταξα στο πάτωμα ένα διβλίο με κίτρινο έξώφυλλο.

Στήν πόρτα με περίμενε ένας χλωμός κινέζος. Μπήκαμε σ' ένα κλειστό νοσοκομείο: ακό' αυτοκίνητο. Ύστερα από μισή ώρα, το αυτοκίνητο σταμάτησε και κατεβήκαμε. Μ' έμπασαν σ' ένα τεράστιο κινέζικο παλαιόπωλειο. Κατεβήκαμε μιά δεύτερη σκάλα και τότε βρεθήκαμε σ' ένα υπόγειο πολλά μέτρα κάτω από τη γή, που ήταν έ-

πιπλωμένο με όνειρώδη μεγαλοπρέπεια. Θα νόμιζε κανείς πως βρισκόταν σε κανένα από τα παραμυθένια παλάτια της Χαλιμάς. Στην άκρη του δωματίου, καθισμένος σταυροπόδι σ' ένα ντιβάνι πιο ψηλό από τ' άλλα, ήταν ένας Κινέζος ντυμένος με μια χρυσοκέντητη ρόμπα και κάπνιζε ένα μακρύ τσιμπούκι από φίλντισι.

—Καθήστε, μου είπε ευγενικά. Χαιρόμαι που είχατε την έξυπνάδα να μάς υπακούσετε άμέσως.

—Είστε ο Λι Τσάν Γιέν; ρώτησα.

—Είστε ταπεινότερος υπηρέτης του μόνο.

—Πού είναι η μητέρα μου; φώναξα. Πού την έχετε πάει;

—Είναι σε μέρος ασφαλές!, μου είπε.

—Τώρα που κρατάτε έμένα, είπα, μπορείτε να την αφήσετε.

—Δεν μάς χρειάζεστε και τόσο έσείς!, είπε ο Κινέζος. Θέλω να μάς βοηθήσετε να πιάσουμε τον Τζών Γκρήκ.

—Θα του γράψετε ένα γράμμα και θα τον κάνετε να έλθη εδώ!

—Ποτέ!, είπα.

—Η άρνησίς σας μπορεί να σημαίνει θάνατο! Έκανε ο Κινέζος.

Ο Κινέζος σήκωσε το χέρι του. Δυο άθλητικοί συμπατριώτες του ξεπρόβαλαν πίσω από τα παραπετάσματα κι έπιασαν ο καθένας από ένα μπράτσο μου.

Μ' έσυραν σε μια γωνιά της κάμαρας και τράθηξαν με καταπρακτική.

Από κάτω βογγούσε το ποτάμι ο Χούδστον.

—Αν άρνηθήτε, θα γίνετε σε δυο λεπτά τροφή για τα ψάρια, είπε ο Κινέζος.

—Είστε γενναία, είπε ο Κινέζος. Δεν φοβάστε για τη ζωή σας. Για τη ζωή της μητέρας όμως; Είναι στα χέρια μας... Ξέρουμε βασανιστήρια που κρατάνε ώρες και μέρες — ώσπου να πεζάνη ο άνθρωπος λίγο-λίγο, άργά, πολύ άργά. Θέλετε να παρακολουθήσετε έναν τέτοιο άργό θάνατο; Είναι κρίμα γιατί η μητέρα σας είναι τόσο νέα! Έμπρός. Αντιγράψτε αυτό το γράμμα για τον Γκρήκ.

«Αγαπητέ μου Γκρήκ» διάβασα, «είμαι έπί τὰ ίχνη. Ακολούθησε το παιδί που θα σου φέρει το γράμμα. Δεν μπορώ να σου γράψω πιο πολλά.

“Έλεν».

—Αν το γράψω, θ' ιάψετε τη μητέρα μου ελεύθερη; ρώτησα.

—Τ' όρκίζομαι στους προγόνους μου!, είπε ο Κινέζος.

—Κι' αν ο Γκρήκ πέση στα χέρια σας, έχω το λόγο σας ότι δεν θα πάθη τίποτα;

—Τόν έχετε. Θα τον κρατήσω με αιχμάλωτο ώσπου να πραγματοποιήσωμε τα σχέδιά μας - πράγμα που δεν θ' άργήσει να γίνει. Σας παρακαλώ όμως να διασπήτητε αν δεν θέλετε να πάθη η μητέρα σας αυτά που είπαμε...

ΠΕΡΑΣΑ τὰ πιο τραγικά δευτερόλεπτα της ζωής μου, ώσπου να πάρω την απόφασι να πιάσω το μολύβι. Πρόδιδα τον Τζών, τον μητρήρα μου... Τον παρέσυρα σε μια παγίδα κατά τον πιο άτιμο τρόπο... Μά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά... “Οχι... Δεν μπορούσα... Έγραφα σύντομα το σημείωμα το υπέγραψα, ο Κινέζος το άρπαξε από τα χέρια, ίσως για να μη μετασιώσω.

"Υστερα, Έδωσε έντολή, να μ' ἀνεβάσουν επάνω.

Με τοποθέτησαν στη πόρτα του μαγαζιού.

Λίγα λεπτά αργότερα, στον ξηροδρομό, είδα να προβάλλει άνυποψίαστος ο Γκρήκ.

Ξαφικὰ είδα δύο κινέζους να ὀρμουνοκατὰ πάνω του. Ὁ ἕνας κρατοῦσε ἕνα τσεκούρι κι ὁ δεῦτερος ἕνα μαχαίρι.

Πήγα να φωνάξω. Ὁ Κίτρινος Δράκοντας πού στεκόταν δίπλα μου, ἕνας κινέζος με ἴκληρὰ χαρακτηριστικὰ κι ἄσπρο ἀραιὸ μoustaki καὶ γένι, μοῦ ἔφραξε με τὴν πλατεία παλάμη του τὸ στόμα. Εἶδα τὸν Γκρήκ να δίνει μιὰ δυνατὴ γροθιά σ' αὐτὸν πού κρατοῦσε τὸ τσεκούρι κι ὕστερα να τὸν κολλᾷ στὸν τοῖχο σπρόχωνιάς του με τὸ ἄριστέρό του χέρι, ἐνῶ γύριζε κατὰ τὸν δεῦτερο πού ὀρμουσε με τὸ γυμνὸ μαχαίρι στὸ χέρι του κατὰ πάνω του. Μιὰ πάλη μέχρι θανάου γινόταν ἔκει, ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζὶ δυὸ δῆματα μπροστὰ μου κι ἐγὼ θὲν μπορούσα να κάω τίποτα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἰακούστηκε ἕνας ξηρὸς κρότος καὶ πνίγηκε μέσα στοὺς καπνούς. Ἔνοιωσα ἕνα δυνατὸ πόνο στοὺς πεύμους καὶ μιὰ φοδερὴ ζάλη. Νόμιζα πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία μου ὥρα. Κι ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου... Ὄταν συνήλθα, ὄλα ἦσαν μπερδεμένα στὸ κεφάλι μου... Ἄνοιξα τὰ μάτια κι είδα να σκύβει επάνω μου τὸ γελαστὸ πρόσωπο τοῦ Τζών.

—Πού εἶμαι; ψιθύρισα. Πού βρίσκομαι;

—Στὸ σπίτι μου, ἔλεν.

—Στὸ σπίτι σου. Ὄστε σωθήκαμε; Πὼς γλύτωσε, Τζών;

Χάρης σ' ἐσένα! Ὄταν γύρισα σπίτι κι είδα χάμω τὸ κίτρινο διβλίο κατάλαβα ὅτι εἶχες πέσει στὰ χέρια αὐτῶν τῶν κακούργων. Ἡ σπιτινοικκυρὰ μοῦ εἶπε πὼς εἶχες λάβει ἕνα τηλεγράφημα κι ἐνα σημείωμα. Φυσικὰ, κατάλαβα ὅτι σὲ ἐξεβίαζαν με τὸ περιεχόμενο τοῦ τηλεγραφήματος, πού τὸ μάντεψα... Γιατὶ σὲ ἤθελαν; Σὲ χρειάζονταν γιὰ να ἐχρησιμοποίησουν γιὰ να παρασύρῃς ἐμένα στὴν παγίδα. Λοιπὸν, περιμένοντας, ἔλαβα τὰ μέτρα μου... Πρῶτα-πρῶτα, εἰδοποίησα τὸν Πήτερσον να με παρακολουθῇ με μιὰ ἰσχυρὴ ἀστυνομικὴ δύναμη, ὅταν θᾶγαῖνα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὄστερα, ἔκρυψα στὸ σακκάκι μου μιὰ μικρὴ δόμβα με ἀσφυξιογόνα ἀέρια... πού δὲν προκαλοῦν ἀσφυξία, μόνο λιποθυμία καὶ ζάλη... Καὶ περιμένα. Δὲν περιμένα καὶ πολὺ. Ἔνα παιδί μοῦ ἔφερε τὸ σημείωμά σου, ὅπως τὸ προέβλεπα. Φυσικὰ, δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ εἶχες τὸν ἠρωϊσμὸ να με προειδοποίησης γιὰ τὸν κίνδυνο πού διέτρεχα, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή. Ὄπως καὶ νᾶναι, πέταξα τὴ δόμβα στὸ μαγαζὶ μόλις ἔβγαλα ἀπ' τὴ μέση δύο κινέζους πού μοῦ ἐπετέθηκαν καὶ σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ὅσοι ἦταν στὸ μαγαζὶ δρέθηκαν λιγοθυμισμένοι.

Τώρα ὁ Κίτρινος Δράκοντας καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐπιτελείου του βρίσκεται στὴν ἀστυνομία. Ἄρκετοὶ εἰδικοὶ ἐρευνοῦν τὸ καταφύγιό του.

—Κι ἡ μητέρα μου, Τζών;

—Πίστεψες ἀληθινὰ, πὼς εἶχαν

πιάσει τὴ μητέρα σου; Χρησιμοποίησαν ἓνα κόλπο γιὰ νὰ σὲ παρασύρουν.

Ὁ Τζὼν ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ τράβηξε ἓνα τηλεγράφημα.

—Τί εἶναι; τὸν ρώτησα.

—'Απ' τὴ μητέρα σου. Τὸ ἔφερε ὁ διανομεὺς πρὶν πέντε λεπτά. Λέει πὼς στὸ ράντζο εἶναι περιφνημα καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ πάμε γιὰ λίγες ἡμέρες.

Ἔσφιξα τὸ χέρι τοῦ Τζὼν. Τὰ μάτια μου εἶχαν γεμίσει δάκρυα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Είναι η 44η όφθαση περιπέτεια τού θρυλικού

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΠΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Περιπέτεια, αγωνία, πλεκτάνες,
καταπληκτικά κόλπα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

Τις περιπέ-
τειες τού

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

Είναι τα καλλίτερα αστυνομικά μυθιστορήμα-
τα άπ' όσα έχουν κυκλοφορήσει στην Ελλάδα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Έκδοσις: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Νικόλαος Νικολόπουλος
Χιλιανδαρίου 8—Κυψέλη.

Γραφεία: Πλατεία Έλευθερίας άρ. 15—Τηλέφ. 523-538.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ΠΕΡΙΦΗΜΑ
ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ.

ΓΡΗΓΟΡΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΑ
ΟΠΛΑ ΣΤΗ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ
ΔΡΟΜΟ.

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ
ΤΗ ΡΟΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ
ΕΠΟΜΕΝΩΣ ΜΑΣ
ΕΙΔΑΝ.

ΑΙ ΑΙ ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΘΑ
ΣΚΑΣΟΥΝ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΚΟ
ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ
ΜΠΟΡΕΣΟΥΝ Ν' ΑΚΟΛΟΥ-
ΘΗΣΟΥΝ ΤΑ
ΙΧΝΗ ΜΑΣ.

ΠΥΡΙ ΠΥΡΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΤΕ ΤΟ
ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ.

ΛΓΣΑΣΜΕΝΟΙ
ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕЗОΙ
ΒΛΕΠΟΝ ΤΟ
ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ
ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΠ
ΤΗΝ ΚΡΥΠΤΗ
ΤΟΥΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ
ΝΑ ΒΕΣΠΑΞΗ
Η ΛΥΣΣΑ
ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΟ
ΤΟΥ.